

Rất Yêu Anh

Contents

Rất Yêu Anh	1
1. Chương 1: Cửa Sổ	1
2. Chương 2: Canh Đậu Xanh	6
3. Chương 3: Tình Cảm Âm Áp	10
4. Chương 4: Một Khối Thịt	15
5. Chương 5: Cầu Hôn	19
6. Chương 6: Bình Thường	22
7. Chương 7: Thực Hiện Lời Hứa Ấy	26
8. Chương 8: Đáp Án	29
9. Chương 9: Phiên Ngoại Ngôn Dĩ Khoan Đối Với Người Khác	35

Rất Yêu Anh

Giới thiệu

Thể loại: Thanh mai trúc mã, ngọt văn, đô thị tình duyên, ưa thích không rời, Song C/ thanh mai tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-yeu-anh>

1. Chương 1: Cửa Sổ

Editor: Thiên vi

Ánh trăng sáng mịt mờ, khi ngọn đèn rực rỡ vừa lên, Trần Lập Hạ đi một đôi giày cao gót, cầm theo chiếc túi hàng hiệu của mình, hơi hơi cúi người, bằng động tác ưu nhã sửa sang lại làn váy một chút, sau đó chân đi theo từng nhịp bước tự tin, xuyên qua cánh cửa xoay*, không có một chút tò mò dò xét nào đối với sảnh lớn được trang hoàng xa hoa trong khách sạn kia, cô rất lễ phép yêu cầu phục vụ đưa mình đến cửa thang máy.

(Cửa xoay*: là cái cửa xoay tròn trong khách sạn nhà hàng cao cấp hay có ấy.)

Sau khi đi vào trong thang máy, phục vụ cúi đầu trước người phụ nữ có khí chất nho nhã này, mong sao có thể cho cô một chút hảo cảm trong buổi tối ngày hôm nay.

Trần Lập Hạ cũng lộ ra một nụ cười mỉm thản nhiên với người phục vụ, khóe môi vẽ ra một độ cong ưu nhã, từ góc độ này nhìn qua thật giống như đã được tính toán từ trước vậy, lễ phép lại không sơ sài, cùng với không khí trong khách sạn này quả thật là tương xứng.

Một phút sau khi bấm nút, cửa thang máy được khép lại, biểu hiện của Trần Lập Hạ rốt cục cũng sụp đổ tan rã.

Giả bộ thực nữ như vậy thật sự rất mệt mỏi ah, cái động tác khóe môi gương nhẹ này, tươi cười lại không thể quá mức, một cái cười này lại có thể khiến cho mặt cô cảm thấy như bị rút gân, biểu hiện linh động của Trần Lập Hạ lúc này vốn rất khoa trương bỗng nhiên gân cơ trên mặt giật giật, cô nghiêng nghiêng nhìn lại thì thấy góc trái trên cùng có ánh sáng màu đỏ của cameras được đặt trong thang máy, Trần Lập Hạ lại lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười vừa mới sụp đổ của mình.

... Trần Lập Hạ cô, tự đáy lòng đối với đám thiên kim tiểu thư biểu thị một vạn phần sùng bái.

Lên tới tầng bốn là nhà hàng có kết hợp với âm nhạc tuần hoàn xung quanh, là âm thanh ưu nhã của đàn Piano trong veo mà mỹ diệu, Lập Hạ đi ra khỏi thang máy, lập tức có phục vụ tiến lên nghênh đón cô bằng một cái cúi đầu gặp người 90 độ, sau đó là lễ phép hỏi thăm vị trí mà cô muốn tới.

“Xin chào, tôi là Cố tiểu thư, chỗ ngồi của tôi đã được đặt trước.” Lập Hạ mỉm cười báo ra tên của mình, dù sao Cố gia cũng là thế gia vọng tộc, phục vụ mang theo chân thành tha thiết tươi cười nói với Lập Hạ một câu “mời tiểu thư đi bên này”.

Trần Lập Hạ đi theo phục vụ đi vào trong nhà hàng, trên đường đi Lập Hạ không dấu vết dùng ánh mắt quét qua những khách hàng đang ngồi bên trong nhà hàng một lần.

Từng món ăn đều rất tinh xảo, có lẽ là cực kỳ tinh xảo, còn có rượu đỏ kia ở mỗi bàn đều có giá trị xa xỉ.

Kể có tiền thật biết hưởng thụ cuộc sống. Lập Hạ mặc niệm ở trong lòng như vậy.

Phục vụ dừng chân trước chỗ ngồi của mục tiêu, ra hiệu Lập Hạ ngồi xuống, Lập Hạ gật đầu với hắn sau đó phục vụ liền cúi đầu lui về phía sau.

Ngay cả người phục vụ cũng lợi hại như vậy, khom người lui lại cũng không sợ đụng phải người khác sao. Suy nghĩ của Lập Hạ tiếp tục đậu đen trộn rau muống, tuy nhiên trên mặt lại vẫn duy trì biểu cảm ưu nhã cùng đậm đặc như trước.

Vị trí đối diện Lập Hạ có một người đàn ông đang ngồi, thấy cô người đó liền đứng dậy, hạ tay thoáng sửa sang lại vạt áo của bộ âu phục một chút, vẫn là kiểu ưu nhã không thể tưởng tượng nổi, sau đó mỉm cười chào hỏi với Lập Hạ, vì Lập Hạ kéo lui cái ghế, tỏ ý mời cô ngồi xuống.

“Trần tiểu thư, cô khỏe.” Khẩu âm của người đàn ông nọ có chút ngượng nghịu, Lập Hạ mới nhớ tới cái người này hình như là từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, trình độ nói tiếng Châu Á còn chờ đề cao cũng chẳng có gì lạ.

Lập Hạ gật đầu với hắn: “Tổng tiên sinh, anh khỏe.”

“Tôi rất hài lòng đối với Trần tiểu thư.” Người đàn ông nói thẳng trọng điểm, một câu trực tiếp khiến bàn tay đang lật dở menu của Lập Hạ run lên.

... Cố Ngữ Tinh tìm ở đâu đến một người không bình thường như vậy.

“Nếu như Trần tiểu thư đối với việc sinh sống ở New York không có ý kiến..., chúng ta có thể chọn một ngày nào đó để kết hôn.” Tổng tiên sinh tiếp tục tỉ mỉ biểu hiện năng lực đặc biệt “nói chuyện nói chủ đề chính đi” của hắn.

Trần Lập Hạ nâng trán, cái gì mà “lựa chọn một ngày để kết hôn”, là “lựa chọn một ngày để kết hôn ” đấy, nhưng ngẫm lại người nọ là Cố nữ Tinh giới thiệu, trong lòng của cô cũng nhịn không được mà đầu đen trộn rau muống lẫn nữa.

“Cha mẹ tôi đều ở thành phố A, tôi cũng không có ý định xuất ngoại để sinh sống.” Lập Hạ vẫn duy trì tươi cười thanh nhã như cũ, kiên nhẫn giải thích.

Tổng tiên sinh lại một lần nữa “nắm chắc trọng điểm”:

“Tôi có thể, để cha mẹ cô cùng đi New York.”

“Thật có lỗi, cha mẹ của tôi chỉ sợ không thích ứng được với cuộc sống bên nước ngoài.” Lập Hạ tiếp tục nhã nhặn từ chối.

Cô xem mắt qua không ít người, có cả người đàn ông đau dạ dày hiếm thấy, cũng có người do mẹ cô giới thiệu, ngay cả gay lừa gạt kết hôn cũng đã gặp qua, người nhanh chóng vẽ ra ABC như người này mặc dù có chút buồn cười, nhưng cũng không khiến cho cô cảm thấy phản cảm.

“Cha mẹ tôi đều ở New York.” Tổng tiên sinh nói tiếp.

Ừ, còn là một người hiếu thuận. Đáy lòng Lập Hạ khen vị Tổng tiên sinh này một trận, cũng không có ý định tiếp tục lãng phí thời gian của hai người.

“Chúng ta đều sẽ không buông tha cho cha mẹ.” Trần Lập Hạ nói: “Nếu như chúng ta thích hợp, có thể dùng kết hôn là điều kiện tiên quyết để kết giao, nhưng rõ ràng một điều, Tổng tiên sinh cũng phát hiện, ngay cả trên nguyên tắc cơ bản hai người chúng ta cũng không xứng đôi.”

Tổng tiên sinh sau khi nghe sau đó còn cần phải mất một khoảng thời gian để tiêu hóa cùng lý giải ý tứ của đoạn tiếng Châu Á này, một hồi lâu mới đáp: “Cái kia có thể làm bằng hữu chứ.”

“Đúng vậy, Tổng tiên sinh rất thú vị, tôi rất vui nếu được làm bằng hữu với anh.” Lập Hạ thân thiện giống như Tổng tiên sinh vươn tay ra, không chút che đậy từng chiếc móng tay được sơn màu hồng trơn bóng của mình.

Xem mắt cuối cùng kết thúc, Trần Lập Hạ cự tuyệt phục vụ khách sạn yêu cầu hỗ trợ gọi xe, chính mình không để ý hình tượng ở bên đường ngăn cản một chiếc taxi, vừa lên xe liền nhịn không được mà tháo giày cởi cúc áo.

Xem mắt thật sự rất mệt mỏi ah!

Người khác là xem mắt, cảm thụ của cô lại rất đặc sắc, quả thực giống như vừa tiến vào đại bản doanh dạo qua một vòng vậy, mới vừa rồi vị Tổng tiên sinh kia rất không bình thường không nói, nhưng ngay cả lúc cô đến đồ ăn cũng không thấy, không có một chút lãng mạn nào, người đàn ông đó còn thẳng thắn nói muốn kết hôn, căn bản không phải là khẩu vị của cô nha.

“Tiểu thư cô mặc xinh đẹp như vậy, đi tham gia tiệc tối ah.” Lái xe qua kính chiếu hậu nhìn lướt qua bộ lễ phục màu đen bó sát của Trần Lập Hạ, vừa mới gặp tắc đường, lái xe thuận miệng bắt đầu tìm chủ đề để nói chuyện.

Lập Hạ nâng trán.”Không, tôi đi một chuyến đến vườn bách thú.”

“Ai? Cái nhà hàng kia ở tầng cao hơn còn có vườn bách thú à?” Lái xe rất tự nhiên nói tiếp chủ đề.

Lập Hạ lại không muốn tốn khí lực để giải thích.

Trần Lập Hạ xem như là người rất hoạt bát nhiệt tình, nhưng hôm nay lặn qua lặn lại như vậy, một chút mảnh vụn hào hứng còn sót lại cũng đều bị phân tán hết, tài xế kia thỉnh thoảng còn nói chuyện, Lập Hạ cũng chỉ tùy ý trả lời bằng vài tiếng mũi.

Đại khái lái xe cũng hiểu được cô thật sự mệt mỏi, rốt cục cũng không nói chuyện nữa.

Lập Hạ nhìn lái xe đi lên trên cầu vượt, nhìn thành phố A chìm vào trong bóng đêm, một chiếc đèn nhỏ như cái chén chiếu sáng nửa bầu trời.

Thành phố A cho tới bây giờ đều náo nhiệt như vậy ah.

Lập Hạ là xách theo giày về đến nhà.

Mẹ Trần cũng đã thấy một thân ăn mặc tử mỹ của cô: “Lại đi xem mắt rồi hả?”

Lập Hạ một bên buông đôi giày ra, một bên gật đầu nói: “Mẹ ngàn vạn đừng có lại giới thiệu cho con, loại giày này, con đi hai giờ đã là cực hạn rồi.”

“Mẹ giới thiệu cho con loại đó chính là loại giày hay đi...” Mẹ Trần thì thào: “Tiểu Cố giới thiệu cho con những người...kia, nhà chúng ta trào cao không nổi đấy, thật sự còn không bằng mẹ giới thiệu cho con.”

“...”

Lập Hạ xoa xoa huyệt Thái Dương: “Mẹ, con mới 27, tại sao mẹ lại có suy nghĩ vội vã đem con gả ra ngoài như vậy.”

“Gia đình nhà lão Lý bên cạnh Oánh Oánh cũng đã 25, con trai cũng đã có, mỗi ngày con dâu ông Lý đều ôm thằng bé ra chơi, chúng ta nhìn thấy đều thấy thích a.” Mẹ Trần một bên xem tivi, một bên lảm nhảm oán niệm.

“Trông thấy liền thích, nhà chú Nhị còn có thể sinh hai thai, chính sách này không phổ biến nha.” Lập Hạ thuận miệng nói tiếp một câu: “Hơn nữa, Ngôn Dĩ Luật cũng đã 28 cũng không phải là chưa có kết hôn a.”

Mẹ Trần nghe vậy dừng một chút: “Đại Ngôn đó là có bệnh, con cũng không phải không biết.” Trong lời nói đã không còn ý tứ trêu chọc Lập Hạ nữa.

Trần Lập Hạ tự nhiên cũng biết Ngôn Dĩ Luật là một khối tâm bệnh của mẹ cô, chính mình chẳng qua là tùy ý nói thoáng qua một chút, cũng không có ý tứ đem Ngôn Dĩ Luật ra làm lá chắn, vội vàng nói sang chuyện khác: “Ngôn Dĩ Khoan cũng chưa kết hôn ah, 27 cũng không nhỏ nữa rồi, con dám nói tiểu tử kia ngay cả một người bạn gái cũng không có.”

“Người ta là con trai không giống con, ta cảm thấy tiểu Ngôn cũng không tệ nha, nhưng con lại không có nửa điểm ý tứ muốn phát triển với nó?” Chủ đề không nói đến Ngôn Dĩ Luật, giọng điệu của mẹ Trần cũng nhẹ nhàng hơn chút ít.

Ngôn Dĩ Luật cùng Ngôn Dĩ Khoan là hai anh em và là hàng xóm lâu năm của nhà họ Trần, người anh tên là Ngôn Dĩ Luật, người em tên là Ngôn Dĩ Khoan.

Mẹ Trần đều dùng đại Ngôn tiểu Ngôn để gọi hai anh em bọn họ, khi còn bé Trần Lập Hạ thường xuyên đến nhà họ Ngôn để ăn chực, cũng coi như một nửa con gái nhà người ta.

“Không có, con đối với cái loại đàn ông kiêu lời này không hề có hứng thú, hần sống nhạt nhẽo như vậy, không chừng con gái của mẹ sẽ bị hần làm cho nhầm chán rồi phát sinh chuyện chết ở trong phòng, thời điểm một ngày nào đó người qua nhà họ Ngôn để mượn muối, liền phát hiện thi thể con gái của mẹ a...” Trần Lập Hạ một bên xoa chân múa tay, một bên càn rỡ giởng giải.

Mẹ Trần vội vàng nuốt nước bọt: “Đừng nói chuyện vớ vẩn, người ta bình thường được không, các con bây giờ không phải là lưu hành cái loại hình tượng nam lãnh khốc này sao?”

Lập Hạ nâng trán: “Mẹ, người xem phim Hàn nhiều quá rồi.” Nói xong Lập Hạ nhìn lướt qua “hình tượng nam lãnh khốc” đang được chiếu trên TV, “Con đi tắm trước.”

Trần Lập Hạ tắm rất nhanh đã xong, sau đó mở hộp trang điểm hình bọt nước rồi đắp lên mặt một lớp mặt nạ mỏng.

Trở lại phòng của mình, cô kéo rèm cửa sổ ra, cửa sổ phòng cô đối diện với cửa sổ phòng bên, cửa sổ đối diện đang được đóng chặt, biết chính mình căn bản không có trông hoa, Lập Hạ rất thuận tay nhặt lên một cục bùn nhỏ ở bên trong chậu hoa, sau đó ném về phía cửa sổ đối diện.

Độ mạnh yếu vừa phải, có thể làm cho đối phương chú ý tới cửa sổ bị đồ đạc đung vào, cũng sẽ không tạo ra tiếng vang lớn khiến cho những người khác phát hiện.

Đây không phải là lần đầu tiên Trần Lập Hạ làm chuyện này.

Mà chủ nhân cửa sổ đối diện cũng một mực đáp lại.

Rất nhanh tấm rèm che cửa sổ đối diện được kéo ra, là một người con trai có một mái tóc được cắt ngang trán, dáng người anh có chút cao lớn, mái tóc hơi hơi che khuất hai mắt, để cho người ta thấy không rõ ánh mắt của anh, chỉ lộ ra gương mặt rất trắng, làn da rất tốt, mặc dù tóc tai lồi thoi lếch thếch, cũng ngăn không được đường cong mê người trên gương mặt của anh.

“Lập Hạ, em khỏe.” Người con trai nhìn về phía Lập Hạ lộ ra một chút tươi cười ngượng ngùng: “Lập hạ, hôm nay 9: 50: 33 về nhà, đã quá một giờ 20 phút 33 giây.”

Lúc nói chuyện giọng nói của người con trai kia giống như là đang thảng thắc kể một chuyện nào đó, giọng nói rất quái dị, giống như là đang học bài, đầu hơi nghiêng nghiêng, giống như là để có thể nói ra được lời nói như vậy thật không dễ dàng, người bình thường ngày thường nói chuyện phiếm cũng sẽ không xuất hiện phương thức nói chuyện như vậy.

Nhưng Trần Lập Hạ cũng không có lộ ra hiếu kỳ hoặc biểu hiện kỳ quái.

Bởi vì cô sớm đã thành thói quen, cái người con trai mái tóc cắt ngang trán che khuất tầm mắt này, nhất định là Ngôn Dĩ Luật.

“Đêm nay em lại đi xem mắt nữa nha.” Lập Hạ kéo cái ghế ở bên cạnh, sau đó vững vàng ngồi xuống, dùng tư thế thoải mái nhất nâng má tựa người bên cửa sổ, nhìn về phía Ngôn Dĩ Luật nói.

Ngôn Dĩ Luật sững sờ: “Lập Hạ, không thích xem mắt.”

“Đúng vậy a, không thích.” Trần Lập Hạ bẹp miệng: “Thế nhưng mẹ của em lại cực kỳ hiếu kỳ, cũng không biết là gấp cái gì a.”

Ngôn Dĩ Luật không nói lời nào, cũng nhìn không rõ thần sắc trong mắt của anh như thế nào.

“Mẹ của em còn muốn giới thiệu Ngôn Dĩ Khoan cho em, anh nói có buồn cười hay không.” Lập Hạ nói xong chính mình lại bật cười trước tiên: “Em nói em không thích cái người không thích nói chuyện ấy, luôn trưng một gương mặt lạnh lùng, nếu thật sự kết hôn, sớm muộn em buồn chết mất thôi.”

Lập Hạ biết rõ Ngôn Dĩ Luật vẫn một mực đang nghe, chỉ là anh cũng không có biện pháp cho cô bắt cứ một ý kiến gì.

Lập Hạ sớm thành thói quen phương thức nói chuyện phiếm của hai người, cô cũng ưa thích đối tượng nói chuyện phiếm như vậy vĩnh viễn sẽ không xen miệng vào, cô lại tiếp tục nói: “Sau đó mẹ của em không biết có phải là xem phim Hàn nhiều quá hay không, còn nói chúng ta bây giờ đều lưu hành loại hình tượng nam lãnh khốc này.”

“Ha ha ha ha, loại đàn ông này trên TV nhìn thấy cũng coi như xong, trong đời thực cũng không biết là tự bế hay là hận thù xã hội.” Lập Hạ nói xong tự cảm thấy mình nói chuyện giống như lại không có lựa lời để nói rồi.

Vì vậy Lập Hạ liền trầm mặc.

Ngôn Dĩ Luật lại chậm rãi lắc đầu.

Chỉ là lắc đầu Lập Hạ cũng minh bạch ý tứ của anh: “Em cũng biết anh sẽ không tức giận, bắt quá em nói như vậy, là cảm thấy đang gộp anh cùng một chỗ rồi mắng, đừng hiểu lầm, em chỉ nói em của anh, chưa nói anh.”

“Dĩ Khoan, trường cấp 3 nhận được 27 lá thư tình, 3 nữ sinh đã từng đứng dưới nhà một chút, đại học...”

Ngôn Dĩ Luật dùng đến phương thức của mình để biểu đạt em trai của anh rất được hoan nghênh, không phải người trong miệng Lập Hạ mắc chứng tự bế hoặc là hận thù xã hội.

Nhưng lại bị Lập Hạ cắt đứt: “Được rồi được rồi, em thuận tiện chỉ đùa một chút, em biết rõ hẳn rất được hoan nghênh, nhưng không thích chính là không thích.”

Lập Hạ muốn vụng trộm dò xét biểu cảm của Ngôn Dĩ Luật.

Lại chỉ có thể nhìn thấy anh ngẫu nhiên mân mê môi mỏng, thấy không rõ cặp mắt của anh, cô không đoán được thời điểm Ngôn Dĩ Luật khi nghe cô nói lời nói kia, sẽ có một loại tâm tình như thế nào.

“Hôm nay đi làm cảm giác như thế nào?” Lập Hạ thay đổi chủ đề.

“28 khách nhân. Một đôi tình lữ, bọn họ đứng một chỗ bên cạnh giá sách lịch sử ôm nhau, tay trái của người con trai để ở bên hông của cô gái, tay phải...”

“Tốt rồi tốt rồi, em đã biết, em cũng không muốn nghe câu chuyện nhỏ nhất đó.” Lập Hạ vội vàng đánh gãy, biết rõ anh muốn kể lại hôm nay có đôi tình nhân đến tiệm sách, vẫn còn triền miên trong tiệm sách, nhưng nếu để anh tiếp tục kể, anh sẽ không rõ mà miêu tả chi tiết ra a.

“Không...” Ngôn Dĩ Luật muốn tranh biện, lại không thể biểu đạt tốt ý của mình.

Lập Hạ cười cười: “Em biết rồi, hôm nay có đôi tình nhân đi tiệm sách, lại không phải đến xem sách, đạo đức bại hoại làm loạn trong tiệm sách chứ gì.”

Ngôn Dĩ Luật gật đầu.

Hai người cứ hàn huyên một hồi như vậy, mãi cho đến khi Lập Hạ ngáp một cái, cô nhìn thời gian trên điện thoại di động.

Má ơi, quả nhiên nói chuyện phiếm cùng Ngôn Dĩ Luật tự nhiên sẽ quên mất thời gian, đã hơn mười hai giờ.

“Em muốn đi ngủ a..., đã muộn, anh cũng ngủ đi.” Lập Hạ nhìn về phía Ngôn Dĩ Luật lộ ra một nụ cười sáng lạn.

Ngôn Dĩ Luật gật đầu, con người hơi rũ xuống thoáng nhìn qua mái tóc được cắt ngang trán của mình.

Lập Hạ rất muốn giơ tay để đẩy mái tóc được cắt ngang trán của anh ra, nhìn xem trong hai con mắt màu hổ phách thanh tịnh kia, thời điểm chiếu rọi bóng dáng của chính mình là một quang cảnh động lòng người như thế nào.

Hết chương 1

2. Chương 2: Canh Đậu Xanh

Sáng sớm sau khi Trần Lập Hạ rửa mặt, cô thoa lên trên mặt một lớp kem dưỡng da, bắt đầu khéo léo trang điểm cho gương mặt của mình, đặt trên mặt bàn là từng bộ đồ trang điểm số lượng phải có đến bốn bộ, không khó nhìn ra Lập Hạ đối với việc đầu tư tiền vào việc bảo dưỡng nhan sắc đúng là không chút keo kiệt nào.

Cũng không phải là cô rất quan tâm đến ngoại hình của mình trông như thế nào, chẳng qua là do công việc của cô cần đến nó.

Công ty Lập Hạ đang làm là một công ty thương vụ*, mỗi ngày cô đều phải ở bên ngoài bàn bạc cùng với khách hàng một chút, trên thực tế là trao đổi rất nhiều, so sánh với việc bị chèn ép cũng không khác nhau cho lắm.

(Thương vụ*: có thể hiểu là công việc buôn bán để vậy k hay nên ta giữ nguyên)

Quy tắc ngầm có hẳn một mảnh trời rộng lớn đấy, lúc bàn công việc không tránh khỏi việc phải uống rượu nhưng đó chỉ là để có thêm chắc chắn, cô cũng không thể nói rõ được chính mình có bao nhiêu chán ghét cái loại “bàn rượu văn hóa” này, cũng may công ty gần đây dần có khuynh hướng muốn phát triển ở khu vực Đông Nam Á, để bọn họ đi du lịch một phen, ngược lại sẽ không cần đi uống rượu nữa rồi.

Hôm nay thời gian bàn bạc để ký hợp đồng tương đối sớm, mới bốn giờ, đại diện của đối phương đã gật đầu nói muốn ký, nói hôm nào lại đến công ty thương thảo thật chi tiết, tỉ mỉ.

Công việc của Lập Hạ mặc dù sẽ phải thường xuyên làm chút chuyện khiến cô chán ghét, nhưng lại có chỗ tốt đó là nếu như bàn bạc công việc xong sớm, cô có thể thuận thể tan tầm rồi, nói tiếng Anh cả một ngày cô cũng thấy vô cùng mệt mỏi, nhất là những...đối tượng hợp tác lần này nói tiếng Anh nhưng vẫn mang nét đặc trưng của nước họ a.

Còn không bằng mời bọn họ nói ngôn ngữ chính của mình, ít nhất, so với tiếng Anh của bọn họ còn dễ hiểu hơn

Cuối cùng cô vẫn khách khí nói thêm vài câu, từ chối đại diện của đối phương mở lời muốn đưa cô về công ty..., một mình đi xuống tầng dưới.

Xe của Lập Hạ mấy ngày hôm trước lớp sơn bị sần rồi, cô đã đem đi sửa lại nước sơn, đã qua vài ngày còn chưa đi lấy về, mấy ngày hôm nay cô đến điểm hẹn để bàn bạc công việc đều là gọi xe, gọi xe cũng không quá tốn kém, không cần tự mình lái xe cho nên tinh thần rất thoải mái, Lập Hạ vẫn rất ưa thích đấy.

Lập Hạ chậm rãi vén mái tóc ra sau tai, sau khi đi ra khỏi sảnh lớn nhà hàng, cô bỗng nghĩ hình như mình rất ít đến bên này.

Bên này là một khu phố cổ, xác thực có rất nhiều di vật có giá trị lịch sử nhất là về mặt kiến trúc, cả phong cách kiến trúc cũng không giống như còn mới, thức ăn cũng được mô phỏng theo hương vị bản địa chính tông, cho nên khách nước ngoài hết sức yêu thích, người trẻ tuổi ngược lại không có nhiều yêu thích như vậy.

Thời tiết mùa hè ở Thành phố A nhiệt độ thật nóng, thật giống như khắp nơi đều bốc lên nhiệt khí vậy, Lập Hạ thoáng giơ tay che lại ánh mặt trời chói mắt một chút, lúc quay đầu lại liền nhìn thấy một tòa kiến trúc cổ xưa.

Ah, nguyên lai đã chạy đến khu kè bên này rồi ah, vừa mới ngắm mấy công trình kiến trúc, thật đúng là không nhận ra là đã đến.

Đang sửa sang lại sách thì Ngôn Dĩ Luật bị cậu con trai bên cạnh dùng khuỷu tay đẩy đẩy anh, cậu con trai này là sinh viên làm part time mới tới, đối với tất cả đều rất nhiệt tình, chỉ là trong lúc làm việc trên phương diện nào đó lại không có chút tỉ mỉ nào, để cho Ngôn Dĩ Luật mắc chứng bệnh cố chấp thường xuyên phải đi theo phía sau hắn để thu dọn.

Ngôn Dĩ Luật nghiêng đầu nhìn về phía cậu sinh viên làm part time kia, không rõ hắn có ý gì.

Cậu sinh viên làm part time kia nhỏ giọng nói: “Có một mỹ nữ đến tiệm sách của chúng ta a, thoát nhìn cách ăn mặc rất cao quý, oa, không biết là tới làm gì vậy.”

Ánh mắt của cậu sinh viên làm part time một mực nhìn về phía cửa ra vào, nhìn bộ dạng cậu sinh viên làm part time kia như muốn chảy cả nước miếng, Ngôn Dĩ Luật không khó suy đoán vị khách hàng kia xác thực là rất xinh đẹp.

Nhưng Ngôn Dĩ Luật đối với những chuyện này không quá quan tâm, không giống như cậu sinh viên làm part time này, rõ ràng là đang làm thuê ở tiệm sách, còn có thể đem khách nhân xinh đẹp trở thành niềm vui thú cho công việc của mình. Cho nên ngay cả đầu Ngôn Dĩ Luật cũng không nhìn qua.

“Này này, cô ấy đi tới chỗ của chúng ta đấy.” Cậu sinh viên làm part time lại dùng sức mà chọc chọc Ngôn Dĩ Luật hai cái.

Ngôn Dĩ Luật nhú nhú mày. Sau đó nghe thấy âm thanh giày cao gót dồn sức giẫm lên trên mặt đất chậm dần.

Sau đó Ngôn Dĩ Luật bị người ta vỗ vỗ bả vai, anh nghiêng đầu nhìn sang.

Đúng là Trần Lập Hạ đang mỉm cười.

Lập Hạ dùng ngón cái mô phỏng lại từng khu đọc sách, nhỏ giọng nói: “Em đi xem sách chờ anh tan tầm.”
Ngôn Dĩ Luật ngẩn người, sau đó gật đầu.

Lập Hạ cười ngọt ngào với Ngôn Dĩ Luật, sau đó hơi hơi thu hạ nụ cười gật đầu với cậu sinh viên đang vừa học vừa làm kia, tiếp theo đó là đi đến khu sách mà cô cảm thấy hứng thú bắt đầu lấy sách đọc.

Thấy Trần Lập Hạ đã đi, cậu sinh viên làm part time kia ngăn không được sự hưng phấn: “Tôi thấy anh lại không biết nói làm sao, là lạ đấy, không nghĩ tới anh còn quen biết được mỹ nữ như vậy ah, bạn gái của anh?”

Bạn gái?

Ngôn Dĩ Luật tắc nghẽn, lắc đầu.

“Vậy anh cần phải giới thiệu cho tôi một chút nha.” Cậu sinh viên làm part time nói tiếp: “Nhưng mà cũng có thể, loại mỹ nữ này có lẽ cũng thấy anh chóng mặt.”

Ngôn Dĩ Luật cũng không đi phân biệt cậu sinh viên làm part time kia đang trêu ghẹo anh hay là trào phúng, chỉ cảm thấy nếu hắn còn ồn ào như vậy, sẽ ảnh hưởng đến việc sửa sang lại cùng phân loại từng loại sách của mình.

“Chúng ta đang làm việc, đã sửa sang lại sách triết học, sách tôn giáo, đã sửa sang lại sách chính trị 32%, toàn bộ sách khoa học xã hội chưa sửa sang lại, sách pháp luật, sách quân sự...”

“Tốt tốt tốt bảo tôi câm miệng là được, nói nhiều như vậy làm gì, đầu óc anh có phải có vấn đề hay không.” Ngôn Dĩ Luật còn chưa nói xong, cậu sinh viên kia đã quát thanh quát khí cắt đứt lời đang nói dở của anh.

Ngôn Dĩ Luật cũng không có ý tứ trách cứ hắn, anh đã sớm có thói quen khi mình nói chuyện hay bị cắt đứt.

Cũng đã sớm hình thành thói quen bị người ta nói mình là người lập dị hay là cái gì đó tương tự như thế.

Trần Lập Hạ với tâm trạng buồn chán muốn chết xem xong một bản tiểu thuyết ngôn tình, quyển tiểu thuyết này thật lâu trước đây cô đã từng xem qua, kết cục nhân vật nữ chính là nhảy xuống biển tự sát, nhân vật nam chính trong phần cuối hình như cũng có ám chỉ là tự tử rồi.

Câu chuyện Nhạc Dao trầm trọng này khiến cho cô có chút khó chịu, lại tìm không thấy phương pháp để rứt thời gian, nếu như một người lớn lại đi chơi điện thoại ở khu đọc sách trong tiệm sách, vậy thì cũng quá xấu hổ rồi.

Cô lại tiện tay lấy ra một quyển tiểu thuyết ở sâu bên trong, lại có một ít tình tiết giống với những chuyện cô đã từng trải qua lúc trước.

Cô dứt khoát tùy ý lật xem, cứ như vậy chờ Ngôn Dĩ Luật tan tầm.

Tuy nói những quyển sách này khiến Lập Hạ tổng cảm thấy muốn khen nhưng lại chẳng có gì để khen, nhưng mà thời gian trôi qua cũng rất nhanh, cô cũng không chú ý đến Ngôn Dĩ Luật đã đi tới bên cạnh mình, trên lưng còn vác theo một chiếc túi bằng vải dệt màu trắng.

Anh ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh cô, sau đó nhẹ giọng nói: “Sáu giờ tan tầm, em cùng anh đi về.”

Một câu rất đơn giản, nhưng Ngôn Dĩ Luật sau khi nói xong lại giống như không còn chút sức lực nào, nhưng lời nói ra cũng xem như là trôi chảy.

Lập Hạ buông sách, cười gật đầu với Ngôn Dĩ Luật, sau đó liền đứng lên. Sau khi Lập Hạ rời khỏi chỗ ngồi, Ngôn Dĩ Luật liền sửa sang lại cái bàn Lập Hạ vừa mới ngồi qua, điều chỉnh góc độ cùng khoảng cách thật tốt, khiến nó giống với những cái bàn khác, để nó cân xứng ngay ngắn và chỉnh tề.

“Đi gọi xe hay là ngồi xe bus đi về đây?” Mãi cho đến khi ra khỏi tiệm sách Lập Hạ mới dùng âm lượng bình thường nói chuyện với Ngôn Dĩ Luật.

Cô rất rõ ràng đối với quy tắc Ngôn Dĩ Luật cực kỳ cố chấp, trong tiệm sách không được lớn tiếng ồn ào, thế nhưng Lập Hạ ngược lại rất thích nhỏ giọng nói chuyện cùng với Ngôn Dĩ Luật ở trong tiệm sách, lúc

ấy thanh âm trầm trầm ôn nhu của anh được ép tới mức thấp nhất, khi nghe thật giống như muốn xuyên thấu qua lỗ tai rồi gãi gãi ở trong lòng của cô vậy.

Trần Lập Hạ vừa dứt lời, cậu sinh viên làm part time kia liền từ trong tiệm sách chạy ra, trên lưng đeo một cái túi sách, thoạt nhìn cũng rất có mùi vị của sinh viên, đại khái là do chạy nhanh cho nên khi đến nơi vì thiếu không khí mà hắn phải hít thở gấp, thanh âm nói chuyện cũng có chút không khống chế được, hướng về phía Lập Hạ bắt chuyện: “Mỹ nữ, cô là bạn của anh Luật à?”

Vừa nói chuyện một bên còn gác tay lên trên bờ vai của Ngôn Dĩ Luật, cái nhấc tay mạnh mẽ còn không biết nặng nhẹ, thân thể Ngôn Dĩ Luật rõ ràng hơi nghiêng một chút.

Trần Lập Hạ lập tức cảm thấy không vui.

Đầu tiên là tứ lưỡng bát thiên cân* tách khuỷu tay của cậu sinh viên làm part time ra, sau đó kéo lấy cánh tay của Ngôn Dĩ Luật:

“Ừ, bạn gái.”

(Tứ lưỡng bát thiên cân*: bốn lưỡng dịch ngàn cân, ý là dùng lực lượng rất nhỏ để giải quyết vấn đề rất lớn.)

Tuy nói động tác này của Lập Hạ không rõ ràng cho lắm, nhưng cậu sinh viên làm part time rất nhanh phát hiện ra Trần Lập Hạ có thái độ không vui đối với hành động của hắn.

Hành động này của cô khiến cho hắn có cảm giác không dễ chịu.

Ngày bình thường chủ tiệm đối với Ngôn Dĩ Luật đều tương đối nể trọng cùng thiên vị, tuy nói hắn chẳng qua là sinh viên làm part time, nhưng tổng cảm giác của hắn lại thấy đầu óc Ngôn Dĩ Luật có vấn đề, bằng không thì chính là tính cách có chỗ thiếu hụt, nhưng lãnh đạo của mình lại rất xem trọng ủy thác đối với Ngôn Dĩ Luật, hắn ngoài khó hiểu còn có ghen ghét.

Bây giờ còn có mỹ nữ đi đón hắn(NDL) tan tầm, còn thân mật với hắn(NDL).

Nếu so ra hắn có gì kém người đàn ông cổ cổ quái quái này sao?

“Tôi thấy không phải đâu, tôi hỏi hắn cô có phải là bạn gái hắn hay không, hắn còn lắc đầu.”

Trong lời nói của cậu sinh viên lúc này đã không còn xưng hô anh Luật thân thiết như lúc đầu nữa, nhưng Lập Hạ nhìn thái độ của cậu sinh viên liền biết người này chắc chắn không phải là bạn của Ngôn Dĩ Luật.

Nếu như nói người này bạn của Ngôn Dĩ Luật..., khẳng định sẽ biết Ngôn Dĩ Luật không thích tiếp xúc chân tay cùng với người không quen biết, ngoại trừ người của nhà họ Ngôn, bên ngoài còn có cô, không hiểu sao Ngôn Dĩ Luật khi tiếp xúc với người khác toàn thân sẽ nổi một tầng da gà khó chịu.

Trần Lập Hạ kéo cánh tay của Ngôn Dĩ Luật, cười đến ngọt ngào:

“Anh ấy giận tôi, cãi nhau với tôi, cho nên tôi mới phải đến đây để đợi anh ấy tan tầm nha.” Một giây sau, Lập Hạ thu lại nụ cười: “Cậu này là đồng sự* mới của anh Luật ư, về sau mong cậu giúp đỡ anh ấy nhiều hơn nha.”

(Đồng sự*: người cùng làm việc chung)

Giọng nói của Lập Hạ được điều chỉnh vừa phải.

Cậu sinh viên làm part time muốn nói tiếp gì đó, lại phát hiện mấy lời mình muốn nói đều bị mỹ nữ trước mặt này nói hết mất rồi, cũng chỉ có thể nói một câu tốt đẹp: “Đâu có đâu có, phải là tiền bối chiếu cố tôi.”

Trần Lập Hạ không muốn tiếp tục nói chuyện cùng với người này, nhìn thấy xe bus đã đến, kéo Ngôn Dĩ Luật vẫn đang đứng ở một bên lên trên xe bus.

Ngôn Dĩ Luật tập trung nhìn vào số xe bus, có chút kinh ngạc, nhưng không nói chuyện, đi theo Trần Lập Hạ chen lên xe bus.

Người trên xe bus không nhiều lắm, còn có chỗ trống có thể ngồi, Trần Lập Hạ móc tiền xu ra thuận tiện nhét tiền vào trong hộp, Ngôn Dĩ Luật định giao vé xe bus công cộng ra còn chưa dùng tới, song đã bị lôi kéo ngồi xuống chỗ ngồi.

Rất nhiều năm, Lập Hạ vẫn ưa thích vị trí ngồi ở gần cửa sổ.

Kỳ thật hai người đã thật lâu không có ngồi chung một chỗ trên xe bus công cộng rồi, một nguyên nhân là Lập Hạ vẫn tự mình lái xe, cho nên cô không có vé xe bus công cộng.

Còn một nguyên nhân khác...

Lập Hạ nhìn quần áo cùng với túi sách của mình, thoát nhìn không hề giống người sẽ chịu ngồi trên xe bus công cộng, quần áo được là ủi chỉnh tề, còn rất cẩn thận tỉ mỉ, còn có nước hoa thanh nhã.

“Anh còn nhớ rõ trước kia chúng ta thường xuyên chạy đến nơi này ăn canh đậu xanh không?” Lập Hạ đột nhiên chỉ vào một ngõ nhỏ xưa cũ ở bên ngoài cửa kính rồi nói, giọng nói hưng phấn, người ngồi ở hàng ghế trước và sau theo lời nói của cô đều nhìn ra bên ngoài cửa kính, mà cái ngõ nhỏ kia sớm đã đi qua.

“Nhớ rõ.” Ngôn Dĩ Luật nói.

“Tiếp theo chúng ta sẽ ra đứng rồi xuống xe!” Chân thành nói xong, đầu cô liền chuyển qua, từ nhìn bên ngoài cửa kính đến gương mặt của Ngôn Dĩ Luật.

Ngôn Dĩ Luật chống lại nụ cười sáng lạn của Lập Hạ, gật đầu.

Từng ấy năm, tới nay vẫn như vậy, cô vẫn luôn như vậy, nghĩ đến cái gì, sẽ đi làm cái đó.

Lập Hạ kéo tay Ngôn Dĩ Luật đi về phía ngõ nhỏ đã sớm đi qua kia, ngõ nhỏ chật hẹp có rất nhiều cửa hàng sớm đã đóng cửa, ven đường còn có mấy đồng rác vô ý.

Mà Lập Hạ vẫn giống trước kia, xe nhẹ chạy đường quen chỉ một lúc đã tìm được một cái cánh cửa nhỏ hẹp, bà chủ ngồi ở cửa ra vào, thích ý cầm cây quạt phẩy phẩy, đúng lúc này liền nhìn thấy có hai người khách đang đi đến, nhú nhú mày, nhưng gương mặt vẫn lộ ra một nụ cười: “Đến lúc này chỉ có canh đậu xanh ah, đến buổi tối mới nấu xong món khác.”

“Không có việc gì không có việc gì, chúng tôi muốn hai chén canh đậu xanh.” Lập Hạ tủm tủm cười nói.

Đợi bà chủ bỏ đi, cô quay đầu nói với Ngôn Dĩ Luật: “Em biết rõ anh thích nhất là canh đậu xanh.”

Ngôn Dĩ Luật hơi há miệng ra, muốn nói gì đó lại không nói ra được.

Hết chương 2

3. Chương 3: Tình Cảm Ấm Áp

Trần Lập Hạ từ nhỏ thân thể đã không tốt, chịu không nổi đồ vật chứa tính hàn, cô rất sợ rét sợ lạnh, mẹ Lập Hạ đối với thể chất yếu ớt của con gái rất tức giận, cũng mặc kệ cô, nên nấu cái gì cứ nấu cái đó.

Chỉ cần Lập Hạ ăn canh đậu xanh sẽ dễ dàng bị tiêu chảy, chuyện này Ngôn Dĩ Luật lại rất rõ ràng.

Cho nên trước kia, thời điểm khi hai người còn bé, lúc tan học, Ngôn Dĩ Luật mỗi lần bị Trần Lập Hạ lôi kéo chạy đến uống nước canh trong quán hàng này, anh cũng không gọi canh đậu xanh, chỉ gọi một ít sữa gừng các loại, sợ Lập Hạ cao hứng một cái lại muốn uống canh của anh, sau đó chính mình lại bị tiêu chảy.

Ngôn Dĩ Luật lại rất thích món canh đậu xanh ngọt ngọt ấy, đặc biệt là quán hàng này nấu đậu xanh không nhừ lắm, trong lúc ăn có thể cảm giác được hạt đậu sần sật, đó là một loại mỹ vị khó có thể hình dung.

Chỉ là mỗi lần đều cùng Lập Hạ tới nơi này, dần dà, anh cũng có thói quen sẽ không gọi canh đậu xanh nữa.

Không nghĩ tới hóa ra Lập Hạ biết rõ chuyện này.

Bà chủ bưng hai chén canh đậu xanh ngọt tới, thuận tiện để luôn lên trên bàn, lúc này mới chống lại gương mặt của hai người, nhú mày tập trung nhìn chăm chú.

“Ai nha, tôi luôn cảm thấy nhìn hai người thật quen mắt, hắc hắc, không phải là đôi tình nhân nhỏ lúc trước thường xuyên đến ăn ở đây hay sao!”

Bà chủ cười hắc hắc:

“Cô bé cũng đã lớn như vậy rồi, tiểu ca vẫn không có biến hóa gì, tôi còn nhận ra được, tôi còn nhớ được hai người đến chỗ tôi hay ăn cái gì nha.”

“Bà chủ trí nhớ thật là tốt a, còn nhớ rõ hai người chúng tôi, chúng tôi đã rất lâu không tới nơi này rồi.”

Trần Lập Hạ ngọt ngào cười với bà chủ một cái, một thân trang phục quần bó ngay ngắn thoáng chốc liền phai nhạt đi sự nghiêm túc.

Trong mắt Lập Hạ, thật giống như rất nhiều năm trước vẫn là tiểu ma vương Trần Lập Hạ cười đến không tìm không phổi kia.

Mặc dù như thế nhưng Ngôn Dĩ Luật vẫn rất lo lắng nhìn nhìn Lập Hạ, mở miệng nói:

“Em đã từng bởi vì ăn canh đậu xanh mà bị tiêu chảy bảy lần, ba lần xin nghỉ phép.”

“Kỳ thật không quá bảy lần á..., xem ra mẹ của em có nói chuyện này với mẹ của anh nha.”

Lập Hạ cười “hì hì” nói:

“Thế nhưng thân thể của em giờ đã không yếu ớt giống như trước đây nữa rồi, đã thật lâu không có bởi vì uống canh đậu xanh mà bị tiêu chảy rồi a.”

Ngôn Dĩ Luật trầm mặc.

Hóa ra đã thật lâu không có nghe cô nói qua những...việc nhỏ vụn vặt này sao.

Ngôn Dĩ Luật rất miễn cưỡng với những con số, còn chưa kịp tính toán đã bao lâu Trần Lập Hạ không nói chuyện cùng mình, lại để hình ảnh cuộc nói chuyện cuối cùng giữa hai người vào một ngày đó vĩnh viễn đóng băng xuất hiện, có thể luôn luôn tồn tại trong lòng anh như vậy thì tốt rồi.

Cho đến hai mươi tám ngày trước, Lập Hạ lại một lần nữa giống như lúc còn bé lúc cầu xin anh cho cô mượn bài tập để chép, hay dùng cục bùn nhỏ tròn tròn nện vào cái cửa sổ thủy tinh phòng anh.

Mới đầu Ngôn Dĩ Luật nghe thấy âm thanh này còn cho là mình nghe nhầm.

Nhưng trong nháy mắt khi anh nghe thấy tiếng va chạm ấy, lại giống như được quay trở lại thời gian bảy năm về trước, thậm chí là xa hơn, anh cảm thấy không chân thực nếu đi ra và mở cái cánh cửa đối diện với cửa sổ phòng Lập Hạ kia.

Ngôn Dĩ Luật không dám kéo rèm che cửa sổ phòng mình ra, càng không dám chủ động đẩy cánh cửa sổ kia ra, anh sợ hãi khi phải đối mặt với cái cửa sổ phòng Lập Hạ luôn luôn đóng chặt, còn có cái rèm cửa chưa từng lay động một chút, anh nhớ mẹ anh đã từng nói qua Lập Hạ chuyển ra ngoài ở rồi.

Cứ trốn tránh, đóng nó lại như vậy.

Biết rõ Lập Hạ đã qua rất nhiều rất nhiều mùa nóng mùa lạnh, lại không tin cô có thể một lần nữa gõ cửa sổ phòng anh như vậy.

Ngôn Dĩ Luật kéo rèm che cửa sổ ra liền chống lại “hung thủ”, một tay đang cầm cục bùn nhỏ, dùng nụ cười sáng lạn nhất nhìn anh.

“Em đã ném được ba cục bùn rồi, rốt cục anh mới chịu mở cửa.”

Ngôn Dĩ Luật nhớ lại chuyện đã qua, còn có mấy chuyện gần đây, một mực sưng sốt.

Lập Hạ nhìn thấy tay anh cầm lấy cái thìa, lại không nói lời nào, hai mắt biểu hiện là đang thất thần, cô giơ tay hươ hươ trước mắt anh:

“Hoàn hồn, nếu không ăn sẽ phải hâm nóng lên đấy, hôm nay khẩu vị nóng quá.”

Ngôn Dĩ Luật phục hồi tinh thần, ngẩng đầu chống lại Trần Lập Hạ.

Vô luận là canh đậu xanh hay là cô, đều không được chân thật cho lắm.

Anh rất muốn hoài nghi, có phải anh càng ngày càng muốn cô, cho nên mới nghĩ hư cấu ra một người đến bồi bạn với mình hay không.

Ngôn Dĩ Luật ngơ ngác nuốt vào một ngụm canh đậu xanh, đối diện với Trần Lập Hạ đã sớm “ọt ọt ọt ọt” uống xong, màu son môi hồng nhuận phơn phớt cũng bị hành động ăn của cô mà nhạt đi rất nhiều, ăn xong, vì đồ ăn ngon cô còn dùng sức vươn đầu lưỡi ra liếm liếm hai cánh môi theo thói quen, nhiều năm qua Lập Hạ vẫn không có thay đổi ah.

“Uống nhanh, uống xong chúng ta còn đi dạo chơi nữa.”

Lập Hạ không cho Ngôn Dĩ Luật thời gian để cự tuyệt, thúc giục anh.

Dọa Ngôn Dĩ Luật vội vàng “ọt ọt ọt ọt” uống cho xong.

Trước kia lúc hai người cùng đi uống canh đều là sau khi tan học, biết rõ về nhà còn phải ăn cơm, nhưng vẫn nhịn không được vụng trộm ăn một ít đồ ăn vặt sau đó mới đi về nhà, vì sợ về nhà muộn sẽ bị người lớn mắng, cho nên mỗi lần uống nước chè đều đặc biệt gấp gáp.

“Ọt ọt ọt ọt.”

Ngay cả thúc giục cũng đều quen thuộc như vậy.

Sau khi thanh toán tiền, hai người Ngôn Dĩ Luật cùng Trần Lập Hạ mới đi ra khỏi quán nước chè, Ngôn Dĩ Luật nhẹ nhàng dùng ngón tay đụng vào tay Lập Hạ một cái.

Cảm xúc ấm áp.

Lập Hạ quay đầu nhìn về phía Ngôn Dĩ Luật, bị tay của anh đụng vào thấy có chút buồn cười, như thế nào còn giống như khi còn bé ưa thích đụng tay cô a.

Trực tiếp nhắc tay một cái đã bắt được bàn tay của Ngôn Dĩ Luật, sau đó dùng tay căng bàn tay của anh ra, cùng với mười ngón tay của anh đan xen vào nhau.

“Em là thật ah, anh không nằm mơ, em đã trở về.”

Lập Hạ ngẩng đầu lên, gương mặt tươi cười đối diện với anh:

“Không, cho tới bây giờ em chưa từng rời khỏi anh.”

Tất cả mọi chuyện đều quá ảo mộng quá không thật rồi, thẳng đến khi trong tay Ngôn Dĩ Luật truyền đến cảm xúc áp áp trên tay Lập Hạ, anh mới dám tin tưởng, cô thật sự trở về rồi.

Lập Hạ nắm tay Ngôn Dĩ Luật đi trên đường dành riêng cho người đi bộ, ngoại hình của hai người nhìn qua thật sự không quá tương phản.

Mái tóc Ngôn Dĩ Luật thoáng che khuất hai mắt của anh, hai bên tóc mai rất dài, nhìn qua gần như muốn che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, thêm nữa anh lại một mực cúi đầu, cả người tản mát ra khí tức âm trầm, ăn mặc cũng rất đơn giản, quần áo nhìn không ra nhãn hiệu, có thể là một nhãn hiệu bình thường nào đó.

Quần áo kết hợp cũng rất đơn giản, màu xám của mũ cùng áo, màu đen của quần vải thường, tuy nhiên anh lại có ưu thế về chiều cao, nhưng mặc một thân quần áo này, cộng thêm một cái túi được đeo trên lưng, đại khái là chỉ có học sinh cấp 3 mới đeo như vậy, một tay được vị mỹ nữ bên cạnh nắm lấy, một tay khấn trương nắm chặt lấy dây đeo của cái túi.

Bên cạnh người con trai vẫn một mực cúi đầu là một người con gái sáng sủa cao gầy, mặc trên người là một bộ quần áo số lượng có hạn, cơ hồ chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn ra đó chính là bộ đồ hàng hiệu có giá trị xa xỉ.

Hai chân thẳng tắp thon dài trắng nõn vững vàng giẫm trên đôi giày cao gót, quần bó sát phác họa theo đường cong của chiếc eo nhỏ nhắn, cô gái sở hữu dáng người ma quỷ kia trên mặt còn treo một nụ cười không chút rụt rè, thảnh thơi còn ngửa đầu nhìn về phía người con trai âm trầm kia.

Thật giống như ánh sáng của mặt trời, muốn xóa tan đi những u ám của anh, muốn soi sáng cho tâm hồn của anh.

“Chúng ta cứ đi như vậy về nhà a.”

Lập Hạ cười nói với Ngôn Dĩ Luật.

Ngôn Dĩ Luật tùy ý để cô kéo tay mình, đi trên đường dành riêng cho người đi bộ, quãng đường đến nhà phải mất hơn một giờ lộ trình, mà cô còn đi giày cao gót.

Ngôn Dĩ Luật đột nhiên liền dừng lại, sau đó nửa quỳ trước mặt Lập Hạ, hai tay để ở bên người, chìa lưng ra muốn công Trần Lập Hạ.

Lập Hạ hất chiếc túi ra trước ngực của Ngôn Dĩ Luật, sau đó sấp lên trên lưng của anh, cứ như vậy, Ngôn Dĩ Luật công Trần Lập Hạ, hai người đi trên đường dành riêng cho người đi bộ.

Sau lưng truyền đến nhiệt độ của cơ thể mềm mại, còn có hương thơm nhàn nhạt trên người Lập Hạ.

Ngôn Dĩ Luật muốn há mồm nói cái gì đó, nhưng đi đường hồi lâu anh vẫn không mở miệng nói ra, rõ ràng đầu óc luôn nghĩ quá phận giờ phút này lại như một cục bột nhào, chuyện liên quan đến Lập Hạ, số liệu, hình ảnh trong đầu toàn bộ đảo qua đảo lại một lần, nhưng vẫn không biết phải nói từ chỗ nào đoạn nào.

Sau lưng Lập Hạ lại mở miệng trước:

“Trước kia em cũng đi một lúc lâu rồi hô một mỗi, sau đó muốn anh công em.”

Ngôn Dĩ Luật gật đầu, ý là anh còn nhớ rõ.

“Anh không có bạn gái.”

Lập Hạ chủ động nói một câu khẳng định, không phải hỏi thăm, cô rất rõ ràng, Ngôn Dĩ Luật không có cách nào nói dối.

Đầu óc của anh không có biện pháp nói dối, chỉ có thể bằng số liệu vốn có cùng sự thật để xây dựng giả thiết, mà yêu đương như vậy, là chuyện không có logic, anh sẽ không có biện pháp có thể nói dối.

Bước chân của Ngôn Dĩ Luật dừng lại.

Lập Hạ tiến sát bên tai Ngôn Dĩ Luật:

“Chúng ta kết giao a.”

Lời nói này rất nhiều năm trước anh cũng đã nghe qua.

Khi đó hai người vẫn cùng nhau lên lớp và tan học. Cô bướng bỉnh nói, kết giao chính là hai người luôn luôn ở cùng nhau, chỉ thích đối phương

Nhưng mà sau đó có một ngày, cô đột nhiên rời khỏi thành phố này, kết giao chính là hai người luôn luôn ở cùng nhau, chỉ thích đối phương, cô rời đi là có ý gì, Ngôn Dĩ Luật không biết, cũng tìm không thấy đáp án.

Rồi lại chờ đến nhiều năm sau, và ngày hôm nay, cô lại nói lời nói giống như lúc ấy.

“Không, chúng ta kết hôn a.”

Bước chân Ngôn Dĩ Luật dừng hẳn lại, Trần Lập Hạ lại may mắn không có ý tứ muốn xuống đất, tay Ngôn Dĩ Luật vẫn vững vàng nâng bắp đùi của cô.

“Ngày mai chúng ta phải đi đăng ký giấy chứng nhận kết hôn, buổi chiều anh xin nghỉ, em tới đón anh.”

Trần Lập Hạ nói tiếp một câu trần thuật, sau một lúc lại nói tiếp:

“Anh có nghe em nói, có rèn luyện ah.”

Dứt lời gơ tay nhéo nhéo cơ bắp bởi vì dùng sức mà kéo căng hai đầu của Ngôn Dĩ Luật.

“Vì cái gì?”

Ngôn Dĩ Luật hỏi.

“Anh yêu thích em.”

Trần Lập Hạ trả lời.

“Em biết là mẹ của em đi tìm anh rồi.”

“Em trở về, chính là vì muốn vĩnh viễn trói chặt anh”

Lập Hạ cười tủm tỉm nói:

“Lần này em cũng sẽ không để cho anh trốn đi nha.”

“Dì không thích anh.”

Ngôn Dĩ Luật bình tĩnh nói ra sự thật không mấy tốt đẹp.

Nét mặt của anh bình tĩnh, nhưng nội tâm rộng lớn đã sớm mạnh mẽ âm ỉ sấm dậy, vô luận là Lập Hạ trở về, hay là ngày hôm nay hai người cùng đi chung đường, Lập Hạ còn lặp lại lời nói đã từng nói qua, tất cả đối với anh mà nói..., đều giống như một quả bom nện vào trong lòng của anh vậy.

Anh rõ ràng cảm nhận được nhịp đập tim của mình đang gia tốc, nhưng anh lại không biết phải hình dung như thế nào.

“Em thích anh.”

Trần Lập Hạ nói.

“Cái này là đủ rồi.”

Ngôn Dĩ Luật quen biết Trần Lập Hạ là thời điểm lúc anh bảy tuổi, Lập Hạ nhỏ hơn anh một tuổi, là về sau cô mới chuyển đến cư xá này đây.

Gặp được Lập Hạ là ngày thứ tư sau khi Lập Hạ chuyển đến cái cư xá này, ba ngày trước mẹ của anh nói cho anh biết, bên cạnh có hàng xóm mới chuyển đến, còn có một cô bé đáng yêu, có thể để cho anh và cô bé kia chơi cùng nhau.

Ngôn Dĩ Luật biết rõ ý tứ của mẹ anh, tất cả bạn nhỏ trong cư xá đều cảm thấy anh quái dị, cứ nói chuyện sẽ cà lăm, lúc nói chuyện còn có thể nghiêng đầu, bọn họ đều nói anh là người quái dị.

Mới chuyển tới là một cô bé, còn chưa biết anh là người quái dị, có lẽ có thể làm bạn với anh.

Kết quả Ngôn Dĩ Luật còn chưa đánh tiếng mời cô bé ấy đến, cô bé kia đã cùng những đứa trẻ khác trong khu cư xá thân nhau.

Câu đầu tiên khi Trần Lập Hạ nói chuyện cùng Ngôn Dĩ Luật đó là, hỏi đầu óc cậu có phải có vấn đề hay không.

Ngôn Dĩ Luật lắc đầu nói không có.

“Khẳng định đầu óc hần có vấn đề, cậu xem hần còn không biết nói chuyện đấy.” Nhóc béo nhà họ Lô là người mở miệng đầu tiên phủ nhận lời nói của Ngôn Dĩ Luật.

Nhóc béo nhà họ Lô, tên đầy đủ là Lô Lại Quyền, từ khi còn bé đã là bá vương của khu này, trước kia hần chỉ cần một quyền đã đánh ngã thẳng nhóc 10 tuổi từng xưng bá trong cư xá, thuận lợi leo lên vị trí bá vương, gánh vác trách nhiệm hàng phục Ngôn Dĩ Luật nhỏ gầy yếu đuối.

Đối với cô bé Trần Lập Hạ đáng yêu ngọt ngào này, hần dù còn nhỏ nhưng vẫn biết phải thể hiện bản chất “thân sĩ” của mình, ngày đầu tiên quen biết Lập Hạ liền mang Lập Hạ đi bốn phía để khoe khoang hần “uy vọng” chừng nào.

Kể cả khi dễ Ngôn Dĩ Luật.

4. Chương 4: Một Khối Thịt . . .

“Cậu là người quái dị sao?” Đây là câu nói thứ hai Trần Lập Hạ nói với Ngôn Dĩ Luật.

Ngôn Dĩ Luật vẫn lắc đầu, cô bé trước mặt rất đáng yêu, cậu cũng chỉ có một câu này để hình dung, xinh đẹp, đáng yêu, một cô bé giống mẹ Dung, đây là hình dung của cậu đối với cô bé trước mặt này.

Nhưng cậu lại không thể nói được lời nói dễ nghe như vậy..., đối với cậu mà nói có thể sử dụng ngôn ngữ đã là cực hạn.

Lập Hạ nhìn chăm chăm vào Ngôn Dĩ Luật, nhìn rất lâu, ngay cả nhóc bé cũng cảm thấy Lập Hạ lúc này là đang “thiên vị” Ngôn Dĩ Luật, muốn đi lên rồi đi sự chú ý của Lập Hạ, tay còn chưa đưa tới, còn không kịp bắt lấy Lập Hạ liền thấy cô bé đột nhiên giống như con thỏ nhỏ nhảy đến trước mặt của Ngôn Dĩ Luật.

“Mắt phải nhìn cậu thật kỹ mới được.”

Lập Hạ nói với Ngôn Dĩ Luật.

Hai tay đột ngột bưng lấy mặt của Ngôn Dĩ Luật:

“Ah, người quái dị này nhìn cũng thật tốt nha.”

Ngôn Dĩ Luật bị một đôi bàn tay nhỏ bé nóng bỏng đột nhiên xuất hiện hù dọa rồi, vội vã lắc đầu, cũng không biết ý nói là cậu không phải người quái dị, hay là nói cậu đang lúng túng.

Vô luận là ý nào trong hai ý đấy, Trần Lập Hạ cũng không mấy quan tâm.

Nhóc bé làm bộ muốn kéo Trần Lập Hạ ra, đây chính là búp bê mà cậu ta vừa ý, dựa vào cái gì mà kẻ quái dị này vừa đến, lại có thể cướp đi lực chú ý của cô bé.

Không nghĩ tới Trần Lập Hạ lại giơ tay đẩy lại, đẩy nhóc bé ngã trên mặt đất, sau đó đứng về phía Ngôn Dĩ Luật, không chút kiêng kỵ xoay người đối mặt với đám người nhóc bé, thập phần anh dũng nói:

“Người quái dị này là người của ta ah! Chỉ có ta mới có thể khi dễ hắn! Ai để khi dễ hắn ta liền đánh người đó!”

Trần Lập Hạ lớn tiếng nói chuyện dọa sợ đến nhóc bé, lời nói đều ghen ở cổ họng. Phải mất một lúc lâu cậu ta mới tức giận muốn đánh Ngôn Dĩ Luật, trong miệng còn kêu la “mày đoạt búp bê của tao!”, thời điểm chân sắp đá đến, Trần Lập Hạ nâng bắp chân đi một đôi tát chân màu trắng cùng với chiếc giày công chúa màu đỏ, một cước đạp nhóc bé ra.

Sau đó nhóc bé kia liền đặt mông ngồi ở trên mặt đất, cũng không biết là ngã đau, hay là quá mất mặt, liền oa oa khóc lên, đại khái là người bé cho lên sức lực lớn, thằng nhóc kia la khóc đến tê tâm liệt phế, kinh thiên động địa.

Chuyện sau đó chính là mẹ của nhóc bé đến, Trần Lập Hạ nhất thời đỏ cả hai vành mắt, cổ họng khàn khàn khóc với mẹ của nhóc bé, nói nhóc bé khi dễ cô bé muốn đánh cổ bé, nhóc bé cùng mấy câu nhóc đi theo đều một mực nói “không phải, không phải.”

Mẹ của nhóc bé hoàn toàn không tin lời nói của đứa con nghịch ngợm nhà mình..., sờ sờ đầu Trần Lập Hạ, sau đó quở trách nhóc bé một tràng, nói nào là đi khi dễ nữ sinh còn dám khóc, nào là bà không có một đứa con trai mất mặt như vậy.

Từ đó về sau, Trần Lập Hạ trở thành bá chủ một phương trong cái cư xá này, nhóc bé trở thành tiểu tù túng trung thành, ngược lại không ai dám lại khi dễ Ngôn Dĩ Luật nữa rồi.

Ngoại trừ Trần Lập Hạ.

Chỉ là Trần Lập Hạ thấy khi dễ Ngôn Dĩ Luật cũng không sao cả, đại khái là tuy cậu ít nói cùng trầm mặc, nhưng đối với cô bé vẫn rất tốt đấy, trong nhà có đồ ăn ngon đều mang ra cho cô bé, coi như là tiểu tùy tùng trung thành của cô bé a.

Trần nữ vương dùng sức mạnh để duy trì thống trị của mình, nhóc béo cùng Ngôn Dĩ Luật dưới thống trị của cô bé đã có thể hài hòa ở chung, nhóc béo sợ Ngôn Dĩ Luật cáo trạng với Trần Lập Hạ, lại nói Ngôn Dĩ Luật cũng không đi trêu chọc hấn mấy thứ gì đó, nhóc béo cũng sẽ không tự tìm mất mặt đến khi dễ cậu.

Mẹ của Ngôn Dĩ Luật ngược lại rất yêu thích Trần Lập Hạ, thứ nhất là bởi vì từ sau khi Trần Lập Hạ “nhập trú” cư xá, con của bà cũng đã có “bằng hữu”, thứ hai, thực sự là cô bé này cũng khiến cho người khác cảm thấy yêu thích, giọng nói ngọt ngào lại đáng yêu.

Mẹ của Lập Hạ ngược lại lại rất yêu thích đứa con thứ hai của nhà họ Ngôn, tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại rất ổn trọng cùng hiểu chuyện, làm việc rất có trật tự, vừa có gia giáo, lại cự kỳ nhã nhặn, cùng với bé con Lập Hạ nhà mình chỉ biết chạy nhảy hoàn toàn là hai thế cực đối lập.

Người hai nhà cũng thường xuyên ăn cơm với nhau, hai người mẹ của hai nhà đều có đủ loại ghét bỏ đối với con cái nhà mình.

Mẹ Trần một mực tâm niệm Lập Hạ, một bên gấp rau vào bát cơm của cô bé, ngoài miệng nói không ngừng:

“Con nhìn người ta xem, an tĩnh im lặng đấy, đáng vẻ này của con, đối lập hoàn toàn.”

Miệng của Lập Hạ méo đến độ có thể treo được dầu hũ rồi.

Nhưng mẹ Ngôn lại một mực nói:

“Đừng nói nó như vậy, quá an tĩnh, có chuyện gì cũng không chịu nói, cần tiểu hài tử hiểu chuyện như vậy làm gì.”

Mẹ Trần hăm mộ không thôi, liên tục nói:

“Lập Hạ nghịch ngợm như vậy có gì tốt, ba ngày vài hôm lại đánh nhau cùng với mấy đứa bé ở bên ngoài, ôi, mới dọn nhà đến ah, đã xưng bá ở trong cái cư xá này rồi, rõ ràng là một cô bé lại thích nghịch ngợm nháo loạn như vậy đấy.”

“Tôi vẫn thấy trong nhà náo nhiệt một chút mới tốt, Lập Hạ như vậy, tôi thấy thích nhất rồi.”

“Dĩ Khoan nghe lời như vậy, tôi rất muốn nhận nó làm con nuôi a.”

“Chúng ta bây giờ còn không phải là đang nhận thân ấy ư, tôi cũng muốn nhận Lập Hạ làm con gái của tôi a, nhưng như vậy lại sợ cô đau a.”

Lập Hạ ngồi ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện lại chưa từng nhắc tới Ngôn Dĩ Luật, mẹ của cô bé ghét bỏ cô bé quá ồn ào quá nghịch ngợm, mẹ Ngôn lại không thích con trai quá hiểu chuyện, vậy còn Ngôn Dĩ Luật này thì sao.

Cẩn cẩn chiếc đĩa, Trần Lập Hạ cũng không xen vào, chỉ là người hai nhà ăn cơm với nhau, Ngôn Dĩ Luật rõ ràng đang ngồi bên cạnh, lại giống như một người trong suốt, một người lẳng lẳng gấp thức ăn.

Nghe hai bà mẹ nói chuyện phiếm rất nhàm chán, Lập Hạ lại thấy thích khi nhìn Ngôn Dĩ Luật lẳng lẳng gấp rau ăn.

Về sau nhìn nhiều lần, Lập Hạ phát hiện Ngôn Dĩ Luật cũng không kén ăn, đồ ăn gì gần với cậu, cậu đều ăn đồ ăn đấy.

Vì để khảo nghiệm Ngôn Dĩ Luật có đồ ăn nào thấy chán ghét hay không, Lập Hạ đem tất cả đồ ăn mà bằng hữu của cô bé thấy chán ghét chọn lựa cùng với mẹ Trần, ngay cả mướp đắng cùng rau cần mà cô bé chán ghét cũng chọn, mẹ Trần không nghĩ nhiều như vậy, còn tưởng rằng con mình cuối cùng đã bắt đầu ngoan ngoãn ăn rau quả rồi, lúc nấu ăn còn rất vui sướng.

Mà Lập Hạ thì chính là nhìn Ngôn Dĩ Luật ăn rau, vô luận là rau cần mướt đặng, ớt xanh cà rốt, cậu đều ăn, đồ ăn xa một chỗ ngồi của cậu một chút, cậu tuyệt đối sẽ không đứng lên đi gấp, đương nhiên cũng không có ai gấp cho cậu.

Cậu một mực buông ánh mắt xuống, giống như không nhìn qua những người đang ăn cơm cùng mình ở trước mặt, chỉ có ngẫu nhiên liếc mắt nhìn cô bé một cái.

Trần Lập Hạ khi còn bé đã biết quan sát nét mặt, có thể coi là một kẻ có tâm cơ, có thể đoán được ý tứ của gia trưởng hai nhà, nhưng cô bé lại không thể hiểu được ý tứ trong mắt của Ngôn Dĩ Luật là gì.

Ánh mắt của cậu rất bình tĩnh, thật giống như cô bé chẳng qua chỉ là một người xa lạ đi ngang qua mà thôi.

Thời điểm Lập Hạ nghĩ như vậy liền cảm thấy một cổ tức giận khó hiểu, cô bé rõ ràng là lão đại của cậu, bảo vệ cậu như vậy, còn giúp cậu đánh nhóc béo, cậu lại coi cô bé giống như một người không quan hệ không quan trọng như vậy.

Nhưng Lập Hạ lại không phát tác, cô bé chỉ nhìn hai đĩa rau xanh bày ở trước mặt của cậu ngày hôm nay, cậu chỉ gấp tới tới lui lui hai đĩa rau xanh kia để ăn.

Lập Hạ nhìn liền hiểu được người quái dị này cũng đáng thương đấy chứ, giơ tay đến đĩa thức ăn ở khá xa gấp một khối thịt trong đĩa thức ăn đặt vào trong bát của cậu.

Hành động rất nhỏ này, lại đưa tới chú ý của Dĩ Luật vẫn một mực trầm mặc ăn cơm.

Cậu quét mắt liếc nhìn Trần Lập Hạ, miệng há ra muốn nói gì đó, đầu lông mày cũng đã nhăn lại, tuy cậu không nói lời nào nhưng Lập Hạ lại có thể hiểu được lời mà cậu muốn thốt ra kia có bao nhiêu oán giận.

Nhưng Ngôn Dĩ Khoan lại chứng kiến Ngôn Dĩ Luật lẳng lặng đem khối thịt kia ăn hết, rồi không nói thêm gì nữa.

Mà rõ ràng mẹ Ngôn cũng chú ý tới, nhưng không nói chuyện, mẹ Trần thì chỉ nhìn thoáng qua Trần Lập Hạ.

Hai bà mẹ vui sướng nói chuyện với nhau liền dừng lại, lưu lại một bàn trầm mặc. Ai cũng đoán không ra ý tứ của ai.

Ngôn Dĩ Luật lại bắt đầu từ một khối thịt này, chính thức bắt đầu để ý đến Trần Lập Hạ.

Làm bạn đi đường cùng cô, vĩnh viễn sẽ không ngại lâu, anh cũng sẽ không biết mệt, cứ như vậy một đường đi tới cổng khu cư xá, một đường đi về, người qua đường đối với hai người bọn họ đã thành một đường chú ý, Lập Hạ lại cảm thấy không có gì là không đúng.

“Anh còn nhớ không, trước kia chúng ta cãi nhau ở trên đường, bọn họ cũng nhìn chúng ta như vậy.”

Lập Hạ nhớ lại trước kia:

“Nhưng cũng chỉ có em phát giận, anh mới không tranh cãi cùng em, đúng không.”

“Sau đó em tức giận chạy trốn, chạy chưa được hai bước liền bị treo chân, đụng một cái là thấy đau nhức, sau đó em muốn anh công em về nhà.”

Lập Hạ vung túi xách, lời nói giống như đang làm nũng:

“Anh nhất định nhớ rõ, anh nha, nhất định sẽ không quên chúng ta từng trải qua chuyện đấy.”

“Mẹ của em sẽ tức giận khi thấy anh công em về nhà.”

Ngôn Dĩ Luật sau khi đi vào trong cư xá liền nhẹ nhàng thả Lập Hạ xuống, sợ cô giẫm trên đôi giày cao gót cao đến kinh người kia chân của cô có thể sẽ thật sự bị treo.

“Sợ cái gì, về sau anh còn phải công em lên xe hoa.”

Trần Lập Hạ không để ý tới lời nói của Ngôn Dĩ Luật..., tiếp tục chặt chẽ khoắc tay của anh.

Cô còn nổi lên ý định xấu dùng nử người trên của mình cọ ma sát vào người của Dĩ Luật.

Cô hiểu kỳ đã lâu, anh như vậy, ở phương diện kia có thể cũng không bình thường hay không, hay là anh đối với phương diện kia cũng sẽ có động lực tự điều khiển đáng sợ này a.

Ngôn Dĩ Luật quả nhiên nhẹ nhàng tránh thoát khỏi trói buộc của cô, Trần Lập Hạ lúc này mới tươi cười đắc ý.

Cô mới không lo lắng bắt không được anh, kỳ thật anh vẫn một mực đứng im, là cô rút lui.

Lúc này đây cô tuyệt đối sẽ không rút lui, cũng sẽ không lừa gạt mình nữa, gặp quỷ rồi thân cận, gặp quỷ rồi lo lắng.

Hai người cứ đi sát vào nhau như vậy, đi tới trước cửa hai nhà, Lập Hạ chỉ chỉ cửa sổ:

“Không gặp không về.”

Ngôn Dĩ Luật nhìn Trần Lập Hạ đi vào nhà, nhìn cánh tay của mình được cô ôm đến giờ vẫn còn lưu lại độ ấm.

Có thật không vậy.

Anh đã từng tuyệt vọng, đã từng hiểu rõ, đã thôi miên chính mình, thỏa mãn a, đứng ở đằng xa, liếc mắt nhìn cô đi ngang qua, như vậy là đủ. Hóa ra chỉ cần cô lại một lần nữa tới gần, anh sẽ không thể kiềm chế như vậy, lúc trước những cái...kia đối với kiên trì của chính anh, tất cả đều nát bấy như chưa từng được phong ấn qua, không dấu vết biến mất.

Cô thật sự trở về rồi, thật sự sẽ không đi nữa.

Ngôn Dĩ Luật cứ ngây ngốc đứng trước cửa ra vào như vậy, nhìn Lập Hạ vào nhà, trước khi đóng cửa cô còn vẫy tay với anh, hoàn toàn không kiêng kỵ mẹ của cô sẽ nhìn thấy.

Lập Hạ sau khi vào nhà, mẹ Trần liền kêu cô đi phòng bếp mang bát canh nóng lên để uống.

Lập Hạ làm theo, cầm cái thìa khuấy bát canh ngồi bên người mẹ Trần còn đang mãi xem kịch truyền hình.

“Mẹ.” Lập Hạ nói.

“Ừ?” Mẹ Trần rõ ràng tỏ vẻ chính mình đang rất hào hứng, nhân vật nữ chính đang thắng thắn nói với nhân vật nam chính tại sao mình muốn rời đi, kế tiếp sẽ là tốt đẹp rồi, vừa đúng lúc này Lập Hạ liền nói chuyện, đã cắt đứt chuyên tâm xem tivi của bà.

“Con muốn nói cái gì thì nói mau, đang đến đoạn tốt đẹp đây này.”

“Con quyết định muốn kết hôn.”

Trần Lập Hạ nói một câu mây trôi nước chảy, giọng nói rất bình tĩnh, giống như đây chỉ là một câu trần thuật muốn nói trưa nay mình muốn ăn gì.

“Ừ.” Mẹ Trần rõ ràng không để ý, sau đó đợi đến khi xác nhận lại mình vừa mới nghe được cái gì, âm điệu XÍU...UUU! Âm điệu thoáng chốc được kéo cao lên:

“Con nói cái gì? Con muốn kết hôn?”

Âm thanh nói chuyện quá lớn, trực tiếp kinh động đến cha Trần đang xem sách ở trên tầng hai, ông liền vội vàng đi xuống.

“Con muốn kết hôn với ai, trước kia Cố Ngữ Tinh giới thiệu cho con chính là cái người mới du học về?”

Mẹ Trần vội hỏi, bà thúc dục con gái kết hôn cũng đã lâu, con gái đột nhiên xuất hiện nói muốn kết hôn như vậy, nói cái gì bà cũng sẽ không đồng ý:

“Điều kiện thật tốt cũng phải tiếp xúc một thời gian mới có thể quyết định kết hôn hay không kết hôn ah, các con mới quen biết nhau bao lâu ah.”

“Đúng vậy, con gái ah, con cần phải hiểu rõ ràng ah.”

Cha Trần cũng bị dọa sợ.

“Không phải là cái người hiểm thấy kia.”

Lập Hạ cong khoe môi, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn.

Mẹ Trần nhìn cái nụ cười này của cô mí mắt liền kinh hoàng, con gái của bà khi nở nụ cười không hở răng hai mắt hơi hơi nheo lại như lúc này, thật giống như ác ma, trước kia khi cô có nụ cười như vậy, là tối để thông báo cho bọn họ một tiếng cô sẽ rời khỏi thành phố này, vừa đi chính là ba năm, năm mới cũng không trở về.

Vừa về đến nhà liền điên cuồng đi xem mắt, hiện tại còn đáng sợ hơn, về nhà liền nói muốn kết hôn.

Cái nụ cười này của cô thật giống như chỉ đơn thuần là nói với người nhà một tiếng là được, mà bọn họ cũng không có thời gian để đi cò kè mặc cả.

“Con đừng dọa mẹ, vậy là ai a?” Mẹ Trần hỏi.

“Ngôn Dĩ Luật.”

Nụ cười như ác ma trên mặt của Lập Hạ không có dấu hiệu giảm bớt, ngược lại nụ cười bên khoe miệng còn khơi gợi lên độ cong càng lớn.

Nhìn hai mắt con gái cong cong, Mẹ Trần thấy được khẳng định cùng chấp nhất tuyệt đối.

5. Chương 5: Cầu Hôn

“Không có khả năng!” Sau khi mẹ Trần nghe ba chữ kia ngay lập tức liền nói không có khả năng: “Tuyệt đối không thể, đại Ngôn nó có bệnh đấy, không có khả năng kết hôn với con ah.”

Đối với lời nói này của mẹ cô, Trần Lập Hạ không có chút rung động nào, những lời kia, mỗi một chữ mỗi một câu đều nằm trong dự liệu của cô, những lời này cô đã sớm nghe qua, lần này cô trở về, không phải là đã nghĩ thông suốt à. Vô luận như thế nào, cô cũng sẽ không chạy trốn nữa, lần này, hạnh phúc của Ngôn Dĩ Luật, cô sẽ đến tranh thủ, và sẽ không buông tay. “Mẹ, mẹ cũng biết, bây giờ con không phải là đang hỏi ý kiến của hai người, mà là con tối để thông báo cho hai người biết.”

Trên mặt Trần Lập Hạ vẫn giữ nguyên nụ cười ý vị thâm trường nóng rực, nó giống như vĩnh viễn treo ở trên mặt, cùng với quyết tâm của cô, sẽ không bao giờ dao động nữa. “Nếu như con không có quyết định, con cũng sẽ không trở về.” Trần Lập Hạ nói:

“Con không muốn lãng phí thêm một cái ba năm nữa.” Mẹ Trần không nghĩ tới, con gái vẫn không buông tha cho Ngôn Dĩ Luật, bà cho rằng con gái rời nhà đi ba năm, là vì đã nghĩ thông suốt, tuy nói hiện tại cô đã nghĩ thông suốt thật sự, nhưng lại không giống cái “nghĩ thông suốt” mà bà đang nghĩ kia. Bà cho rằng Lập Hạ trở về, điên cuồng đi xem mắt như vậy, chính là đã quyết định phần đầu vì mình, là vì Lập Hạ đã buông Ngôn Dĩ Luật xuống, không nghĩ tới hết thảy đều không giống với cái mà bà mong muốn.

“Lãng phí ba năm? Có ý tứ gì?” Cha Trần cũng không biết nội tình của chuyện này, chỉ biết là Lập Hạ rời nhà đi ba năm, liên tục mấy năm cũng không về nhà, lão bà nói vì công việc của con gái cần, thỉnh thoảng con gái cũng gọi điện thoại về tâm sự, ông cũng không truy vấn, vẫn cho rằng con gái vì công việc cho nên mới phải kiên cường rời nhà đi ba năm. Sắc mặt của mẹ Trần không được tốt lắm:

“Không có ý gì, chính là rời nhà đi ba năm, không muốn lãng phí thời gian với người mắc chứng bệnh tự bế kia.” Cha Trần nghe lời này liền biết chuyện này không đơn giản, nhưng nhìn thần sắc lão bà rõ ràng chính là không muốn nói nhiều, vì vậy ông nhìn về phía con gái vẫn giữ nguyên nụ cười quỷ dị kia. Giọng nói Lập Hạ rất lạnh nhạt:

“Trước kia con cùng Ngôn Dĩ Luật nói chuyện yêu đương, mẹ nói nếu muốn tiếp tục gắn bó với anh ấy, con phải đi xa một thời gian, đi rất xa, cho nên con đi, chỉ là cuối cùng con vẫn trở về.” “Cho nên con vì một người đàn ông rời khỏi nhà?” Cha Trần rất tức giận, hoàn toàn không hiểu hành vi của con gái.

“Không hoàn toàn đúng.” Lập Hạ lắc đầu: “Thật sự con bị mẹ thuyết phục, khi đó con không thể làm ra chuyện tranh giành tài sản trong nhà, cho nên con quyết định rời khỏi nhà, dưới tình huống không có gia đình che chở, xông xáo ra ngoài tìm một công việc thuộc về con, có tiền mới có thể cùng mẹ nói chuyện kết hôn với Ngôn Dĩ Luật a.”

Cha Trần rất tức giận, lại không tìm được lời để phản bác, ba năm này con gái ở bên ngoài chịu đựng đủ vất vả, lúc gọi điện thoại về nhà đều là tốt khoe xấu che, lúc nói chuyện phiếm cùng ông cũng không nói một chữ đến nguyên nhân rời nhà. Cũng không biết là nên vui mừng quyết tâm của con gái, hay là tức giận con gái hạ quyết tâm ác độc, không khí nhất thời lâm vào trong im lặng. “Con không phải là đi xem mắt sao, như thế nào còn nhớ kỹ nó.”

Mẹ Trần rất đau đầu, bà một chút cũng không hi vọng con gái gắn bó với đại Ngôn, nếu như bà sớm phát hiện mối quan hệ giữa hai người bọn họ một chút, có phải là có thể sớm đem tình cảm của hai người cắt đứt ngay tại thời điểm mới nảy sinh hay không, cũng không có chuyện con gái đã 27 tuổi vẫn còn quan tâm chuyện nó cùng với đại Ngôn có được ở bên nhau hay không. Lập Hạ lại rất bình tĩnh, nâng bát canh vẫn còn nóng lên bắt đầu..., uống một ngụm. “Canh mẹ nấu vẫn là ngon nhất.”

Giọng nói bình tĩnh, khí sắc tươi sáng hình thành thế đối lập rõ nét với gương mặt u ám của mẹ Trần. “Tại sao con vẫn có tâm tư ăn canh, chuyện này con phải nói rõ ràng cho ta.” Mẹ Trần tức giận nói.

Lập Hạ lại càng thêm thông dong. “Mẹ, con thích anh ấy, từ rất lâu rất lâu rồi.” Lập Hạ để xuống bàn cái chén không, nhìn mẹ của cô:

“Con không phải là xúc động nhất thời, con cũng không biết từ lúc nào, con yêu anh ấy rất lâu, con cũng rất yêu người. Mẹ đừng bắt con phải chọn lựa giống như lần đó có được hay không?” “Nó, đầu óc nó có bệnh đấy, không chừng sẽ di truyền, sau này con muốn để con của con cũng giống như thế phải không? Loại cháu trai này con dám sinh nhưng mẹ cũng không dám muốn ah.” Mẹ Trần cảm thấy nhức đầu:

“Nó, nó, tại sao con có thể thích nó chứ, tiểu Ngôn cũng rất tốt không phải sao.” Lập Hạ thấy mẹ cô giống như đang cố gắng nghĩ cách, kỳ thật cô cũng đã đoán trước, muốn mẹ cô chúc phúc cho mình, thực sự là quá khó cầu. Lập Hạ nhìn về phía cha Trần.

“Cha.” Lập Hạ chỉ nói một chữ, cũng đã bao hàm rất nhiều ý tứ. Cha Trần thở dài:

“Con với mẹ con dấu điểm ta nhiều chuyện như vậy, bây giờ con muốn kết hôn con cũng cần phải nói cho ta một chút, chuyện này là như thế nào.” “Ngôn Dĩ Luật rất tốt, anh sẽ không nói dối, sẽ không gạt người, anh ấy sẽ không phản bội con, anh ấy yêu con, con cũng yêu anh ấy.” Lập Hạ nói:

“Con thích anh ấy, từ lúc còn rất nhỏ con đã thích rồi, anh ấy là của con, khi còn bé là của con, trước kia cũng vậy, hiện tại cũng thế.” Giọng nói Lập Hạ khẳng định, căn bản không ý tứ muốn nhún nhường, chuyện của hai người vĩnh viễn không bao giờ hết. Câu chuyện giữa cô và Ngôn Dĩ Luật dài đằng đặc, kể hay không kể cũng như nhau.

Cha Trần cũng biết đầu óc Ngôn Dĩ Luật có vấn đề, còn có chứng bệnh tự bế, không thể trao đổi như người bình thường, con gái ông lại sáng sủa, ngay cả trước kia Ngôn Dĩ Luật suốt ngày đi cùng với con gái của ông cũng không có chuyển biến tốt đẹp, gặp vấn đề khi nói chuyện với người khác đoán chừng cũng không sửa đổi được. Nhưng cũng là người rất lễ phép, nghe bố của nó nói chỉ số thông minh của nó rất cao, bên nước ngoài còn có đại học cùng sở nghiên cứu cố ý mời nó đi qua, khi đó lão bạn nói cũng rất phiền não, con trai không muốn ra nước ngoài phát triển, khuyên như thế nào cũng không được, tình nguyện làm nhân viên quản lý cho một tiệm sách cũ kỹ ở trong thành phố. Tuy nói không thiếu số tiền này, nhưng dù gì cũng là một chút sức lực, thời điểm mọi người biết được ý tứ Ngôn Dĩ Luật, người trong nhà vẫn còn muốn giằng co với nó, nhưng nó lại không để ý những chuyện này, lựa chọn ở lại nhà.

Trước kia, Cha Trần vẫn cho rằng đại Ngôn không xuất ngoại, là vì chứng bệnh tự bế khó có thể trao đổi được với người khác. Hiện tại, chỉ sợ là nó chưa từng thay đổi... Chỉ muốn ở lại bên cạnh của con gái của ông

a. Câu chuyện giữa hai người, nhìn Lập Hạ đã thể hiện rõ sự khẳng định cùng kiên quyết, sợ là sẽ không thể dao động được, tính cách con gái thế nào, ông biết rõ.

“Đi đi, chính con nghĩ thông suốt là được rồi, con đã trưởng thành rồi.” Lập Hạ lập tức cười nói một tiếng cảm ơn với cha Trần, mẹ Trần muốn nói thêm gì đó, lại bị cha Trần cho một cái ánh mắt. Nháy mắt, con gái đã sắp 30 rồi, con gái trở về là bắt đầu điên cuồng đi xem mắt, kỳ thật ông cũng lo lắng con gái có mắc chứng bệnh sầu lo gì hay không, hiện tại xem ra, chẳng qua là muốn chứng minh cho lão bà thấy, giẫm nát Thiên Sơn xem qua bao nhiêu người, đều thủy chung không thể quên được cảnh đẹp sâu trong nội tâm kia.

Cái cảnh đẹp kia, sợ là ở bên cạnh Ngôn Dĩ Luật à nha. ***** Trần Lập Hạ sáng sớm đã đợi dưới nhà của Ngôn Dĩ Luật.

Mẹ Ngôn vừa ra khỏi cửa liền thấy Trần Lập Hạ đứng ngay ngoài cửa, bị hù dọa một chút: “Lập Hạ mới sáng sớm tại sao con lại đứng ở chỗ này.” “Dì sớm, con đang đợi Dĩ Luật.”

Lập Hạ cười tủm tỉm nói. Chỉ còn một phút đồng hồ, Ngôn Dĩ Luật nên đi ra ngoài rồi, về thời gian anh luôn luôn nắm bắt rất chuẩn, không chút chênh lệch nào. Nhưng không nghĩ tới dĩ Ngôn lại ra ngoài sớm như vậy.

Mẹ Ngôn còn muốn hỏi thêm gì đó, Ngôn Dĩ Luật đã đi ra. Lập Hạ ngoắc tay với Ngôn Dĩ Luật. Nửa mặt của người con trai không bị mái tóc cắt ngang trán che khuất lộ ra mỉm cười, mẹ Ngôn nhìn thấy được, cũng bị kinh hách rồi.

Bà rất rõ ràng con trai lớn của mình một bên đầu phát triển có vấn đề, còn một bên thì lại phát triển quá độ, cư xử theo tình cảm cùng bộ phận ngôn ngữ có vấn đề, cũng không biết có phải là ảnh hưởng tới về bên ngoài hay không, con trai lớn của bà cơ hồ là lúc nào cũng trưng một cái mặt co quắp. Tuy nhiên con thứ hai cũng là mặt lạnh, nhưng về bên ngoài lại không trở thành sự thiếu hụt, dù sao đối với mọi người cũng sẽ có cảm tình, cũng sẽ khiếp sợ sẽ khổ sở. Bà thật sự rất ít, rất ít, gần như là không bao giờ nhìn thấy đứa con trai lớn của mình cười.

Vừa rồi là lúc nào, quá xa xôi rồi, bà cũng không nhớ rõ, cũng không thể trách bà, có một đứa con thứ hai là nhân trung chi long*, một người trầm mặc ít nói không thể vươn lên thoát khỏi chứng bệnh tự bế. (Nhân trung chi long*: rồng giữa loài người) Gửi gắm vào ai nhiều hơn quan tâm với ai nhiều hơn, mẹ Ngôn nghĩ, bà cũng không biết nên dùng lời nói gì để biện giải cho mình.

Chứng kiến nụ cười này, bà mới phát hiện, bà đã coi thường đứa con trai lớn này của mình, có bao nhiêu hà khắc. Đáng tiếc Ngôn Dĩ Luật lại không để ý. Thế giới của anh rất phong bế, kỳ thật nói đúng ra là anh không mắc bệnh tự bế, thậm chí biểu hiện của anh không có một chút phù hợp nào với chứng bệnh tự bế, nhưng anh có mắc phải chứng bệnh tự bế hay không bây giờ đã không quan trọng, anh cũng không quan tâm.

Cái gì thiên vị cùng quan tâm, trước khi gặp Trần Lập Hạ, anh không biết, đại khái là chưa từng cảm nhận qua. Một khi đã cảm nhận qua, sau khi mất đi sẽ giống như hàng ngàn hàng vạn con kiến đục khoét trái tim, mà anh lại không thể làm gì. “Dì, con cùng Dĩ Luật đi trước.”

Lập Hạ một phát bắt được tay của Ngôn Dĩ Luật, đột nhiên giống như là nghĩ đến chuyện gì rất quan trọng: “Anh mang bản sao hộ khẩu không?” Ngôn Dĩ Luật lắc đầu. Anh cũng không biết hộ khẩu trong nhà để chỗ nào.

“Chuyện chúng ta muốn kết hôn, anh vẫn chưa nói với mẹ anh?” Lập Hạ giả vờ tức giận nhíu mày với Ngôn Dĩ Luật. Cô khẳng định biết Ngôn Dĩ Luật không thể phân biệt được lời nói của cô câu nào thật câu nào giả, chắc chắn anh sẽ không nói với mẹ của anh, cho nên cô mới có thể ra một chiêu đến tìm người như vậy.

Nếu như mẹ Ngôn không đi ra ngoài sớm như vậy, cô sẽ đến nhà của Ngôn Dĩ Luật, nói với mẹ của anh, nói ngắn gọn chính là muốn lấy được quyển sổ hộ khẩu, hôm nay sẽ xử lý được vấn đề này rồi. Trời biết những lời này của Trần Lập Hạ dọa mẹ Ngôn thành cái dạng gì rồi. “Hai con muốn kết hôn?”

Mẹ Ngôn hít vào một ngụm khí lạnh: “Mẹ của con biết chuyện này không?” Chắc hẳn, mẹ Ngôn cũng không coi trọng bọn họ, phải nói, mẹ của Trần Lập Hạ đã sớm đi tìm mẹ Ngôn rồi, có lẽ là để làm công tác tâm lý cho mẹ Ngôn về chuyện của Ngôn Dĩ Luật.

Trần Lập Hạ một chút ngạc nhiên cũng không có khi thấy mẹ Ngôn có thể nhẫn tâm đối với con trai lớn của mình như vậy. Ở một trình độ nào đó của mẹ Ngôn, cũng xem như là một loại thiện lương a. Cảm thấy con của mình, gắn bó với con gái nhà người ta một người hoàn toàn bình thường, là đang gieo tai họa, cũng đã chuẩn bị để đưa con trai này cô độc cả đời, lại không nghĩ cách hỏi con trai của mình muốn cái gì.

Chỉ nghĩ cũng có thể đoán ra, Ngôn Dĩ Luật có một cậu em trai xuất sắc là Ngôn Dĩ Khoan như vậy, là cha mẹ đều sẽ thiên vị một người khác. Rõ ràng Ngôn Dĩ Luật cũng xuất sắc như vậy không phải sao, đầu óc của anh, độc nhất vô nhị như vậy, lòng của anh, mềm mại như vậy. Ah, còn có chút trẻ con không yên.

“Biết rõ, cha con đã đồng ý.” Lập Hạ nói chuyện rất có kỹ xảo. Từng chữ đều không phải giả, về phần có phải là ý tứ kia hay không, mỗi người một ý rồi.

“Dì, con ở cùng Dĩ Luật rất tốt đấy.” Lập Hạ nghiêm túc nói với mẹ Ngôn. Mẹ Ngôn cũng biết, dù thế nào thì lời này chắc hẳn là nói cho đứa con bất lực của mình, nhưng con trai nhà mình thế nào, bà còn không rõ ràng lắm a.

“Con đã nghĩ thông suốt rồi sao?” Mẹ Ngôn lặp lại câu hỏi, những lời này quá trịnh trọng. Bà biết rõ, con của mình, có thể là cái vỏ rỗng. Bà cũng biết mấy năm nay công việc của Lập Hạ rất sinh động, tích lũy không ít tiền, ở bên ngoài còn mua được phòng ở, tự mình cung cấp, mà con trai của bà...

“Con hiểu rất rõ.” Lập Hạ khẳng định nói: “Dĩ Luật, anh nguyện ý kết hôn với em không?”

“Anh nguyện ý.” Bờ môi Ngôn Dĩ Luật gần như là run rẩy mãi mới nói được hết được câu này. Anh rất sợ. Đây có phải là mộng hay không.

Nếu như là mộng, có thể không tỉnh lại được không, logic tính toán của anh không thể tính được những chuyện này, anh phải làm sao nếu chỉ là mộng. Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Luật bảo bảo của ta qaq.

6. Chương 6: Bình Thường . . .

Editor: Thiên vi

Sau khi hai người rời khỏi nhà, chuyện thứ nhất Trần Lập Hạ làm đó là để Ngôn Dĩ Luật đến tiệm sách cũ xin nghỉ phép.

Lập Hạ cũng là lần đầu tiên đi đăng ký, ai biết có phải xếp hàng hay không, thời gian để làm mấy chuyện như thế này Lập Hạ không tính toán được, vì vậy cần phải làm tốt bước dự phòng chuẩn bị tất cả để ngừa vạn nhất.

Trước khi đi cục dân chính, Lập Hạ đưa Ngôn Dĩ Luật đi cắt tóc, cô cũng biết mái tóc cắt ngang trán che khuất nửa bên mặt kia của anh, nếu đặt trên giấy chứng nhận kết hôn khẳng định là không dễ nhìn, tuy Lập Hạ chưa từng nhìn thấy ảnh chụp trên giấy chứng nhận kết hôn, nhưng theo như yêu cầu khi làm giấy chứng nhận kết hôn, có lẽ nghìn lần đều giống như nhau a.

Ngôn Dĩ Luật không thích cắt tóc. Sở dĩ anh để mái tóc che khuất mặt của mình, là muốn không có người nào có thể nhìn thẳng anh, anh cũng không cần phải chống lại những ánh mắt của người khác. Nó giống như một tấm vải che khuất ánh mắt đối phương, cũng che khuất ánh mắt của anh nhìn ra thế giới trông như thế nào.

Ngôn Dĩ Luật giống như người không có tình cảm ở ngoài đứng xem.

Thế nhưng sau đó, anh thích Lập Hạ, cái thế giới này anh không thể tiếp tục ở nữa, chỉ có cô bước vào. Lập Hạ chính là niềm vui duy nhất của anh.

×××××

Nhà tạo mẫu tóc nhìn cả người Ngôn Dĩ Luật tạo hình thành hình tượng trạch nam bảo thủ chỉ ở nhà chơi game, mái tóc cắt ngang thật dài che khuất nửa bên mặt, giống thỏ lí thỏ khí* (dân hai lúa chính gốc)

vác cái bao tải, cái áo liền mũ màu xám, tuy người con trai này rất cao lớn, nhưng nhìn anh, vô luận là nhìn như thế nào cũng có cảm giác, chính là một trạch nam thân thể suy yếu.

Người con gái đi cùng người con trai này lại không giống, từ tạo hình đến kiểu tóc, nhìn bất kỳ từ một góc độ nào, đều cảm thấy cô gái này có khí chất cao quý là người cẩn thận tỉ mỉ.

Hắn xem như là đã giúp không ít nữ minh tinh tạo hình, thoát nhìn có khí chất thật đấy, nhưng người có khí chất thật sự lại không được mấy người, tối thiểu là hiện tại đang hot nhóm tiểu hoa (đám hoa nhỏ): trang phục mà đám bọn họ mặc giống như trang phục của cô gái này, nhưng không có linh động như cô ấy, hai người kia kết hợp với nhau quả thật là một đôi thú vị.

“OK, tiên sinh, người muốn cắt tóc thành kiểu dáng gì?” Nhà tạo mẫu tóc vuốt vuốt cái kéo trên tay, tay kia ngược lại cách rất xa Ngôn Dĩ Luật.

Ngôn Dĩ Luật không nói gì, “người phát ngôn” vẫn là Trần Lập Hạ: “Giúp anh ấy cắt bỏ mái tóc khô đó một chút, đừng để mái tóc dài ngang trán kia che khuất con mắt là tốt rồi.”

“Tốt!” Nhà tạo mẫu tóc đáp ứng.

Rất nhanh Ngôn Dĩ Luật đã được nhà tạo mẫu tóc cắt cho anh kiểu đầu húi cua, nhưng cuối cùng vẫn là nhà tạo mẫu tóc đã từng tạo hình cho minh tinh, cắt tóc thành kiểu đầu húi cua nhìn qua không giống với kiểu đầu húi cua ở trong khu huấn luyện quân sự, tóc ở hai bên cánh sườn cùng phía trên độ dày không giống nhau, nhìn qua cũng không tệ lắm.

Đã không còn mái tóc che ngang trán, nhìn Ngôn Dĩ Luật gọn gàng sáng sủa hẳn lên.

Sau khi cắt bỏ hết tóc, ngay cả nhà tạo mẫu tóc cũng cảm thấy kinh ngạc, trạch nam này có gương mặt đẹp mắt mười phần, góc cạnh gương mặt rõ ràng, sạch sẽ thanh tú, không, dùng những từ này để hình dung cũng quá bình thường rồi, nhưng hắn cũng không đọc bao nhiêu sách, cho nên không biết dùng lời gì hay để ca ngợi.

Tổng kết hai chữ chính là đẹp mắt, so với rất nhiều nam minh tinh còn đẹp mắt hơn, đặc biệt là ánh mắt của hắn, thanh tịnh giống như một tấm gương trong suốt khiến người khác nhìn liền mê mẩn.

Còn có, hắn giống như bởi vì không có mái tóc che ngang trán mà cảm thấy không thoải mái, có chút không biết làm sao, đôi môi mỏng lúc đóng lúc mở muốn nói lại thôi, thỉnh thoảng gờ tay sờ sờ cái trán trơn bóng của chính mình. Có một loại hồn nhiên không tương xứng một chút nào với tướng mạo của hắn.

Chỉ là người này, cũng tản ra một loại hương vị đậm đặc thâm trầm. Nhà tạo mẫu tóc nghĩ tới đây liền cảm thấy mình có chút buồn cười, chỉ nhìn một người, lại có thể nhìn ra nhiều thứ như vậy.

“Cảm giác cũng không tệ lắm, em đến quầy phía trước để thanh toán.” Lập Hạ dò xét nhìn thoáng qua Ngôn Dĩ Luật ở trong gương, kỳ thật cô vẫn biết Ngôn Dĩ Luật lớn lên cực kỳ đẹp mắt, so với em trai của anh còn tốt hơn, trước kia ở trường học Ngôn Dĩ Khoan đã là một kẻ đẹp trai số một rồi, Ngôn Dĩ Luật lại càng hơn, chỉ là Ngôn Dĩ Luật từ lúc còn rất nhỏ đã không thích cắt tóc.

Người trong nhà đau lòng anh, hoặc là cũng không muốn khai đao, anh có thể bình an lớn lên, tâm lý cũng bình thường, không nguy hại đến xã hội, cắt tóc hay không cắt tóc không có gì quan trọng hơn, vì vậy Ngôn Dĩ Luật cứ giữ lại mái tóc cắt ngang trán che khuất nửa bên mặt như vậy, đã rất nhiều năm.

Không có người nào đẩy ra mái tóc ấy của anh, cũng không có ai cảm thấy hứng thú đối với bộ dạng của anh, ngoại trừ Trần Lập Hạ.

Nhà tạo mẫu tóc bảo thợ phụ thanh lý tóc rơi lả tả ở trên mặt giúp Ngôn Dĩ Luật một chút, chính mình cùng Lập Hạ đi đến quầy thanh toán.

“Tiểu thư, người cắt tóc đó chính là em trai của cô sao?” Nhà tạo mẫu tóc một bên viết hóa đơn thanh toán, một bên tò mò hỏi.

Trần Lập Hạ nghe vậy dở khóc dở cười, là do mình ăn mặc quá thành thực à, cũng không đúng nha. Cô cũng gần 30 tuổi rồi, nhưng có lẽ là do cách ăn mặc của Ngôn Dĩ Luật a.

Còn phải dẫn anh đi mua quần áo.

“Anh ấy là lão công của tôi.”

×××××

Ngôn Dĩ Luật đi theo Trần Lập Hạ đến hiệu may cao cấp, nhưng không có biện pháp, đặt hàng không kịp, chỉ có thể đến hiệu may mua quần áo may sẵn.

Thuận tiện lấy số đo của Ngôn Dĩ Luật luôn, hiện tại làm một bộ theo yêu cầu, thời gian tổ chức hôn lễ sắp tới cũng không sai biệt lắm sẽ có một bộ lễ phục để mặc.

Nhìn Ngôn Dĩ Luật mặc một bộ âu phục màu xám được cắt may tinh xảo, hai mắt không chớp lấy một cái nhìn cô chăm chăm, vẫn là bộ dạng lãnh đạm như vậy.

Ah, không tệ lắm. Anh cắt tóc rồi cô có thể chứng kiến anh vẫn luôn một mực nhìn mình chăm chú. Cho nên trước kia, tác dụng của mái tóc cắt ngang trán là gì, Lập Hạ đã hiểu, cô nhìn không được cười cười.

Lập Hạ giơ tay giúp Ngôn Dĩ Luật sửa sang lại cổ áo.

“Không quen sao?” Lập Hạ hỏi.

Ngôn Dĩ Luật gật đầu.

“Nhưng nhìn anh rất đẹp trai, hôm nay phải đăng ký, ăn mặc đẹp mắt một chút, ảnh trong giấy kết hôn của chúng ta mới đẹp.” Lập Hạ nhìn Ngôn Dĩ Luật có chút khấn trương, có thể là từ lúc anh tiến vào cửa hàng này, sau đó từ khách hàng nữ đến cô bán hàng đều thỉnh thoảng nhìn về phía anh.

Cô biết Ngôn Dĩ Luật cũng không thích loại cảm giác này, tính toán lời kéo Ngôn Dĩ Luật đến bãi đỗ xe.

“Thật sự muốn kết hôn với anh sao?” Thời điểm thang máy đi xuống, Ngôn Dĩ Luật nhỏ giọng hỏi, anh nói chuyện tuy không trôi chảy, nhưng cũng không cả lăm.

Lập Hạ mắt húng nhú mày: “Bây giờ anh muốn bỏ cuộc nửa đường cũng đã muộn.”

“Không, anh rất thích được kết hôn với Lập Hạ.” Ngôn Dĩ Luật liên tục khoát tay.

Lập Hạ cao hứng nhảy cà nhắc hôn lên môi Ngôn Dĩ Luật một cái: “Em thấy anh cũng không dám không vui.”

Cảm giác đôi môi ấm áp mềm mại chạm vào, Ngôn Dĩ Luật lại một lần nữa cảm nhận được ấm áp đến từ sự thật.

Đăng ký rất nhanh, sau khi lấy được giấy chứng nhận kết hôn, Lập Hạ rất hài lòng, cất kỹ giấy chứng nhận sau đó Lập Hạ để Ngôn Dĩ Luật lên xe, nhưng không nói đi nơi nào, ngồi trên xe Ngôn Dĩ Luật nhìn thấy cảnh vật trên đường lạ lẫm, Ngôn Dĩ Luật cực kỳ tín nhiệm Lập Hạ, tự nhiên anh cũng sẽ không hỏi.

Rồi sau đó, xe cua một vòng, quẹo xuống đi vào bãi đỗ xe, Ngôn Dĩ Luật xuống xe mới biết đây là bãi đỗ xe của một khách sạn, đi thang máy thông lên tầng trên cũng là kiểu dáng Châu Âu, cực kỳ xa hoa.

Ngôn Dĩ Luật để Lập Hạ lấy CMND của mình đi đăng ký, sau đó cầm phiếu phòng, lên lầu.

Sau đó anh bị Lập Hạ đẩy ngã nằm lên trên giường nệm mềm mại.

“Anh biết tại sao em đưa anh tới đây không?” Lập Hạ cười rất kiêu ngạo: “Còn nhớ rõ lần đầu tiên của chúng ta không?”

Sau khi nghe thấy câu này, sau một giây mặt của Ngôn Dĩ Luật cơ hồ là nhiễm lên một tầng đỏ ửng.

Làm sao có thể không nhớ rõ.

Thời điểm học đại học, nam sinh Ngôn Dĩ Luật quái gở lạnh lùng ở trong một đám nam sinh như ánh mặt trời rực rỡ tạo ra một loại khác biệt, cũng như Lập Hạ, Ngôn Dĩ Luật hấp dẫn cũng không ít nữ sinh.

Diệp Ninh Di chính là một người trong đó.

Lập Hạ nhỏ hơn Ngôn Dĩ Luật một tuổi, lúc thi lên đại học, cô vẫn thấp hơn anh một cấp. Diệp Ninh Di lại là bạn học của anh.

Trường cấp hai Lập Hạ đã phát hiện mình thích Ngôn Dĩ Luật rồi, thích nam sinh không bao giờ nói dối kia, thích hai mắt ôn nhu của anh, thích anh trầm mặc, còn có thỉnh thoảng anh lại lộ ra vui vẻ nhàn nhạt.

Cô rất thích cao giọng, giống như là liều mạng kẻ cận Ngôn Dĩ Luật, cô cũng rất vui vẻ khi không có người nào tranh giành anh với cô, không có người nào đánh chủ ý lên một người có một cái đầu có vấn đề, cho nên chuyện liên quan đến chứng bệnh tự bế của Ngôn Dĩ Luật, Lập Hạ đều rất thích.

Lên đại học không giống với lúc trước, khi đó lại đang lưu hành mấy thứ gì đó văn thanh với không văn thanh, một nam sinh tóc tai bù xù nhìn qua dơ bẩn khó hiểu, có thể xưng là nghệ thuật gia, ăn mặc kiểu chân đi dép lê một ngày ba bữa cơm chính là nhạc thủ, thi nhân, đều là model.

Mà Ngôn Dĩ Luật từ trong ra ngoài đều tản mát ra đậm đặc lạnh nhạt như vậy, giống như là có thêm lực hấp dẫn trí mạng, gọi đến những kẻ... nữ sinh kia đều mê muội.

Trong có Diệp Ninh Di.

Bạn học cùng lớp Ngôn Dĩ Luật cũng biết Trần Lập Hạ, Lập Hạ lúc không có lớp đều chạy đến ngồi một chỗ với Ngôn Dĩ Luật, lão sư của Ngôn Dĩ Luật cũng biết biết Lập Hạ, bắt đầu dĩ Lập Hạ trời sinh là người giỏi về giao tiếp, trên lớp đều học đông học tây, ngày nào đó Lập Hạ không đi, lão sư còn hỏi Ngôn Dĩ Luật học muội đi nơi nào.

Lập Hạ cho là mình làm như vậy đã biểu thị công khai chủ quyền rõ ràng nhất rồi.

Lại cố tình có người không hiểu.

Diệp Ninh Di thường xuyên đi cùng Ngôn Dĩ Luật để bắt chuyện, nhưng cô ta lại không hiểu Ngôn Dĩ Luật muốn biểu đạt cái gì, Ngôn Dĩ Luật có thể tính toán ra thời gian, địa điểm, số liệu, nhưng kết luận để đối phương đến suy đoán, đây chính là phương pháp biểu đạt trôi chảy nhất của Ngôn Dĩ Luật.

Thế nhưng tuy Diệp Ninh Di không hiểu, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến Diệp Ninh Di cảm thấy anh rất đặc biệt, nghĩ đến anh.

Ngẫm lại, độc chiếm một bạn trai lạnh lùng, chuyện như vậy quả thực là khổ.

Diệp Ninh Di đi bên cạnh đã tự quyết định thay Ngôn Dĩ Luật, Ngôn Dĩ Luật chán ghét người âm ỷ không có Logic như vậy, kỳ thật Lập Hạ nói chuyện cũng không có Logic gì, nhưng Lập Hạ lại có thể hiểu ý của anh, Lập Hạ là tất cả ngoại lệ của anh, nhưng cô gái này không phải.

Đối với việc chinh phục một Ngôn Dĩ Luật lạnh lùng, Diệp Ninh Di vô cùng rõ ràng sự tồn tại của Lập Hạ là chướng ngại lớn nhất của cô ta.

Vì vậy cô ta đợi Lập Hạ đi đến phòng thí nghiệm tìm Ngôn Dĩ Luật cùng đi về nhà, Diệp Ninh Di nghiêng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Trần Lập Hạ đang đi tới, sau đó bắt lấy cơ hội này, đem cả người mình dán lên người của Ngôn Dĩ Luật, sau đó hôn lên môi của Ngôn Dĩ Luật.

Ngôn Dĩ Luật không giỏi trong việc cự tuyệt người khác, cho nên trước khi Diệp Ninh Di dây dưa, Ngôn Dĩ Luật cảm thấy rất phiền não, lại không có cách mở miệng.

Diệp Ninh Di cảm thấy tất cả đàn ông đều có tính hoa tâm, không chỉ đào góc tường mà còn không nhắc lên nổi cái cuộc.

Nhưng trong thời khắc này, cả người Ngôn Dĩ Luật cảm giác được da gà của mình nổi hết cả lên, anh chán ghét tiếp xúc với người xa lạ, mặc dù mỗi ngày ở bên cạnh anh là một đám người phiền toái, toàn những kẻ xa lạ.

Trần Lập Hạ thấy được một màn này.

Diệp Ninh Di cố ý muốn cho Trần Lập Hạ thấy một màn như vậy. Nhưng Diệp Ninh Di không nghĩ tới phản ứng của Trần Lập Hạ rất tỉnh táo, cô chỉ đi lên kéo cô ta ra khỏi Ngôn Dĩ Luật, rồi sau đó kéo Ngôn Dĩ Luật đi khỏi phòng thí nghiệm.

Ngôn Dĩ Luật bị kéo đi không nghĩ tới Trần Lập Hạ sẽ dẫn anh đi đến nhà khách ở gần trường học.

Nhà khách rất cũ kỹ rất lâu rồi, khắp nơi đều là dấu vết pha tạp, những... này lại không ảnh hưởng đến việc nó trở thành "Pháo phòng" được hoan nghênh nhất gần trường học.

Ngôn Dĩ Luật lần đầu tiên đi vào nhà khách.

Lập Hạ cầm phiếu phòng, kéo Ngôn Dĩ Luật lên lầu, mở cửa, lại để cho Ngôn Dĩ Luật đoan đoan chính chính ngồi lên trên giường.

Sau đó hỏi: "Xảy ra chuyện gì."

Ngôn Dĩ Luật tắc nghẽn: "Diệp Ninh Di ở phòng thí nghiệm đuổi hai tay ra ôm anh, rồi sau đó..."

"Cô ta hôn anh rồi?" Lập Hạ nghiêm túc hỏi.

Ngôn Dĩ Luật ngạc nhiên, sau đó gật đầu. Anh thấy hơi sợ, anh biết rõ lời này sẽ khiến cho Lập Hạ tức giận, nhưng anh lại không thể nói dối.

Gần như là sau một cái gật đầu trong chớp mắt, Lập Hạ hôn lên môi của Ngôn Dĩ Luật.

Đẩy ngã anh trên chiếc giường đơn cứng rắn.

Lá gan của Lập Hạ cho tới bây giờ chưa làm qua chuyện táo bạo như vậy, nhưng vẫn rất lưu loát giơ tay cởi cúc áo sơ mi của mình trước mặt Ngôn Dĩ Luật, Ngôn Dĩ Luật bối rối muốn giơ tay ngăn cản, sau đó cả người Lập Hạ liền ngồi xuống đè lên trên bụng của Ngôn Dĩ Luật.

"Anh không muốn em sao?"

Lập Hạ chặn ngang tay anh, cởi nốt ống tay áo sơ mi T-shirt, nội y vậy lấy bộ ngực sữa đầy đặn xinh đẹp nhanh chóng lộ ra.

Ngôn Dĩ Luật nhìn thấy liền ngây dại.

Anh rất bình thường, ở phương diện này rất bình thường.

Hình ảnh như vậy ở trong mộng của anh không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, Lập Hạ ngồi trên bụng của anh mị nhãn như tơ, cơ thể vận vẹo như linh xà, toàn bộ hình ảnh xinh đẹp quyến rũ đến quỷ dị, thậm chí lúc đang ở trong mộng còn có thể nghe được âm thanh thở dốc của Lập Hạ, sau đó lúc anh tỉnh dậy sẽ lại phải đi thu thập đồng bừa bộn ở trên giường kia.

Mà bây giờ, Lập Hạ đang ngồi vắt ngang chân ở trên người của anh, sức nặng đè ở trên người nói cho anh biết, chuyện này là thật, không phải mộng.

Lập Hạ không chút thẹn thùng định hạ tay kéo khóa quần của Ngôn Dĩ Luật.

Nhưng không cần rồi, vì cô có thể chứng kiến Ngôn Dĩ Luật nhỏ đang đứng thẳng: "Cũng may, ở phương diện này anh rất bình thường."

7. Chương 7: Thực Hiện Lời Hứa Ấy

Trong nhà khách cũ kỹ còn lưu lại cả mùi hương của nhang muỗi, trong lỗ mũi của Ngôn Dĩ Luật lại tràn đầy mùi thơm cơ thể của Trần Lập Hạ. Anh giãy dụa giơ tay đẩy ma trảo đang không an phận của Lập Hạ ra: "Đừng, đừng làm rộn." Ngôn Dĩ Luật gấp đến độ lời nói của anh nhanh hơn một chút.

Cho dù tình thương thấp, lại ngu xuẩn, Ngôn Dĩ Luật cũng biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, ít nhất hành động bây giờ không nên làm, đây là chuyện vợ chồng mới có thể làm với nhau. Ngôn Dĩ Luật muốn đẩy đôi tay của cô bé ngốc nghếch có ý đồ cởi bỏ dây lưng của anh ra, lại bị Lập Hạ phản kháng tóm lấy cổ tay. Kỳ thật trước khi Ngôn Dĩ Luật lên đại học đã từng nghe Trần Lập Hạ nói muốn rèn luyện thân thể

thật tốt, nếu nói đến sức lực, Ngôn Dĩ Luật tuyệt đối chiếm thế thượng phong, nhưng anh không nỡ dùng sức đối với Lập Hạ, sợ làm cô đau.

Cho nên khi Lập Hạ vừa mạnh mẽ lại cứng rắn phản kháng nắm chặt lấy tay của anh như vậy, anh liền nhẹ nhàng bẻ qua, nhưng Lập Hạ lại càng thêm nắm chặt. Lập Hạ có cảm giác chính mình hình như là đang cưỡng bạo anh. “Ngôn Dĩ Luật.”

Trần Lập Hạ đột ngột hô tên của Ngôn Dĩ Luật, anh sững sờ nhìn nữ sinh đang ngồi trên người mình. “Anh thích em không?” Trần Lập Hạ hỏi. Ngôn Dĩ Luật há to miệng, một lúc mới phát ra hai cái âm tiết “rất thích”.

Chuyện yêu thích này không có Logic. Anh giải thích nó rất khó, nhưng so với nói dối lại đơn giản hơn. “Vậy là được rồi.” Trần Lập Hạ trực tiếp giơ tay ra sau lưng, sau đó chỉ một phát nút thắt “lạch cạch” được cởi ra, hai đỉnh tuyết phong tuyết đẹp, phong tình vô hạn. Ngôn Dĩ Luật mới chỉ liếc mắt nhìn, cũng đã phải thở dốc một chút.

Dáng người của Lập Hạ so với khi nhìn thấy trong mộng còn đẹp hơn, dù sao một cái là sự thật còn một cái chỉ là tưởng tượng. Lập Hạ lần thân ghé sát vào trên người của Ngôn Dĩ Luật, ngốc nghếch đưa cái lưỡi phấn hồng của mình đẩy qua đẩy lại hai điểm phấn hồng trên người của Ngôn Dĩ Luật. Ngôn Dĩ Luật không phụ hi vọng của cô bị khơi gợi lên từng cơn run rẩy.

Lập Hạ lại đưa tay vào trong quần của Ngôn Dĩ Luật. Tốt xấu gì Ngôn Dĩ Luật cũng là một người đàn ông, còn là một người đàn ông bình thường, ôn hương nhuyễn ngọc đang ở trước mặt, còn là người mình luôn lưu luyến ở trong mộng. Lập Hạ lại vừa kiên quyết vừa dùng cử chỉ kém cỏi của mình trên chộc Ngôn Dĩ Luật càng thêm tâm thần rối loạn, Ngôn Dĩ Luật xoay người đè Lập Hạ ở dưới thân, người dưới của Lập Hạ mặc một chiếc váy ngắn màu đen, những chuyện này Ngôn Dĩ Luật chưa từng học qua, thậm chí ngay cả những quyển sách vỡ lòng kia anh cũng chưa từng xem.

Nhưng dù sao mấy chuyện này cũng là bản năng, ngón tay thon dài của Ngôn Dĩ Luật chậm rãi chạm vào chỗ hoa huyệt đã có chút ướt át kia, ngón tay của anh hơi hơi thô ráp, ma sát ở chỗ làn da mẫn cảm yếu ớt ấy, Lập Hạ liền có cảm giác giống như mỗi một tắc da tắc thịt của mình có thể khiến cho cô mê loạn đến phát điên. Dem bản năng ra sử dụng, Lập Hạ liền thể hiện bộ dạng kiều mị của mình. Đôi môi khẽ mở:

“Luật, anh đã sớm muốn em làm như vậy, đúng không?” Lúc nói chuyện, Lập Hạ còn giống như một yêu tinh, học theo bộ dạng của hồ ly tinh ở trong kịch truyền hình, dùng móng tay hơi dài của mình, cào nhẹ lên tám lưng trơn bóng của Ngôn Dĩ Luật. Ngôn Dĩ Luật đáp lại bằng từng cơn run rẩy cùng với tiếng thở dốc, hóa ra động tác như vậy thật đúng là có tác dụng a. “Ừ.”

Trần Lập Hạ không ngờ Ngôn Dĩ Luật lại nghiêm túc trả lời cô như vậy. Khôn nghĩ cũng biết, có lẽ anh không muốn nói chuyện, nhưng rồi lại muốn thấy anh dùng ngôn ngữ bản cùng của mình để diễn tả khi bị dục vọng cùng hưng phấn chi phối, biểu đạt duy nhất chính là thành thật nói ra đáp án của mình. Ngôn Dĩ Luật không biết, kỳ thật Trần Lập Hạ cũng đã sớm muốn anh làm như vậy.

Trần Lập Hạ biết Ngôn Dĩ Luật rất đẹp mắt, từ lần thứ nhất thấy anh, chống lại đôi mắt so với thủy tinh còn sáng long lanh hơn kia, cô đã biết anh rất đẹp mắt, nhưng qua nhiều năm Ngôn Dĩ Luật vẫn để mái tóc cắt ngang trán che khuất mặt của anh, đa số mọi người đối với anh đều có cảm nhận chính là người quái dị không thấy rõ mặt. Trần Lập Hạ một chút cũng không hi vọng những người khác nhìn thấy Ngôn Dĩ Luật đẹp mắt như thế nào, cô muốn một mình độc chiếm anh, cho nên thời điểm khi nữ sinh kia dùng dáng vẻ hiếu kỳ tiếp cận Ngôn Dĩ Luật, trong lòng Trần Lập Hạ mạnh mẽ vang lên hồi chuông báo động. Vì vậy đầu óc Lập Hạ lập tức được hâm nóng.

Chỉ muốn đóng một cái dấu lên người anh Luật của cô, chuyện đó cô đã sớm muốn làm, mỗi lần nhìn Ngôn Dĩ Luật giúp cô bê đồ đạc, lúc hai đầu cơ bắp khỏe mạnh kia hở ra, Lập Hạ liền có một loại xúc động muốn thè lưỡi ra liếm một phát. Còn có đôi môi mỏng mê người kia, tuy Trần Lập Hạ thỉnh thoảng có ý xấu nếm qua rất nhiều lần, nhưng hai chữ chán ngấy này, Trần Lập Hạ cô đời này có lẽ không học được nữa rồi. Cách gọi anh Luật này, là tiểu ác ma Trần Lập Hạ cố làm ra vẻ gọi ở trước mặt mọi người trong trường đấy.

Đúng lúc này cô lại nói ra, Ngôn Dĩ Luật lúc này chỉ có một cảm giác đại não của mình giống như là tràn đầy nham thạch nóng chảy, tất cả nóng lên, cái gì cũng không nghĩ được nữa. Rồi sau đó chính là lột cái

váy che lấy người dưới của Lập Hạ xuống. Trong nhà khách cũ kỹ, tiếng điều hòa vù vù rung động, thổi vào người dưới của Lập Hạ mát lạnh, Ngôn Dĩ Luật giống như còn có thể cảm nhận được cái chỗ kia truyền đến cảm xúc lạnh lẽo, đột nhiên cúi đầu xuống, vùi sâu vào u cổ dưới váy kia.

“Dĩ Luật, đừng làm như vậy.” Lập Hạ không nghĩ tới Ngôn Dĩ Luật lại có thể làm chuyện như vậy, lời cự tuyệt vừa mới thốt ra, lại bị đầu lưỡi mới nếm thử mật ngọt kia cuốn lấy, trêu chọc nhụy hoa khiến cô không kiềm nén được phát ra tiếng “ưm ưm“. Ngôn Dĩ Luật không thuận theo, tiếp tục suông sã tứ phía cướp đoạt phiến hoa cấm địa ấy. Cho đến khi dịch trắng chảy ra, Lập Hạ sợ run khi thấy hai chân mình bị Ngôn Dĩ Luật chống đỡ giơ lên không trung, từng đợt rồi lại từng đợt, không kiềm nén được sự rung động.

“Ồ...ô...” Lập Hạ cảm thấy thẹn thùng cắn môi. Cảm giác trống rỗng lạ lẫm đánh úp lại. Lập Hạ cắn chặt răng nhìn chiếc áo sơ mi Ngôn Dĩ Luật mới cởi được một nửa, lộ ra lồng ngực rắn chắc, giống như là điện cuồng níu chặt lấy anh ở phía trước.

Cô không ngốc, cô biết rõ mình muốn làm cái gì. Ngôn Dĩ Luật này, giả heo ăn thịt hổ, công phu trêu chọc bậc này, thật sự khiến cho cô phải tán dương liên tục. Ngôn Dĩ Luật chống lại hai gò má hồng của Lập Hạ, hai mắt cũng tràn ngập hơi nước, hơi thở lúc mạnh lúc nhẹ.

Rốt cục cũng cam lòng buông tha cho Trần Lập Hạ, dùng phân thân nóng bỏng kia chậm rãi du nhập sơn tuyền. Quá ấm. Lập Hạ gần không được liền thở gấp, lại bởi vì đau đớn đột nhiên đánh úp lại, giờ tay muốn đẩy Ngôn Dĩ Luật ra.

Lại không nghĩ rằng người nam nhân ở phương diện này ngoài ý muốn rất bá đạo, thực sự rất ôn nhu. Có lẽ là ở vấn đề thể chất, Lập Hạ cũng không cảm thấy vô cùng đau đớn như trong tưởng tượng, ngược lại khoái cảm lại cực kỳ rõ ràng, cô có cảm giác nó giống như chất gây nghiện, ôm chặt lấy Ngôn Dĩ Luật vẫn còn đang thở gấp, đôi môi hồng nhuận lẩm bầm: “Còn, muốn, muốn.”

Mới nếm thử trái cấm, hai người vô độ đòi hỏi lẫn nhau, cho đến khi cả hai đều thấy kiệt sức mệt mỏi, tay chân như nhũn ra, ôm nhau nằm ở trên giường. “Ngôn Dĩ Luật.” Trần Lập Hạ nói: “Anh sẽ chịu trách nhiệm với em chứ.” “Ừ.” Ngôn Dĩ Luật trả lời rất nhanh.

Anh sẽ. Chỉ cần cô nguyện ý, chuyện gì anh cũng có thể. “Sau này chúng ta thuê lại phòng này nhé, sau đó em muốn đặt một phòng đắt tiền nhất của tất cả khách sạn lớn!” Lập Hạ nhìn lớp sơn trên vách tường bị bong ra từng mảng cùng với trần nhà đã biến thành màu đen, đối với cái nhà khách cũ kỹ này rất không thích. “Tốt.” Ngôn Dĩ Luật đáp ứng cô.

***** Cho nên rất nhiều năm về sau, bọn họ “động phòng”, Trần Lập Hạ đặt một phòng đắt tiền nhất của tất cả khách sạn lớn trong thành phố. Thực hiện lời hứa ấy.

“Anh biết vì sao năm đó em lại đưa anh đến nhà khách không?” Lập Hạ nói. Cô chưa bao giờ lo lắng Ngôn Dĩ Luật sẽ quên cô đã từng nói qua là cho dù là từng lời nói, hay là tất cả những chuyện trải qua cùng với cô anh cũng sẽ không bao giờ quên, trí nhớ của anh tốt đến nỗi phải khiến cho người ta tức lộn ruột, thực sự không thể quên được bất cứ cái gì dù không muốn nhớ kỹ, giống như là đài CCTV*, ghi chép tất cả mọi chuyện, lại không có quyền hạn xóa bỏ. (CCTV*: ta tìm thì có 2 nghĩa, tùy các nàng nhé...có thể lên google tìm hiểu nhen..^^

1: Đài truyền hình trung ương Trung Quốc thường được viết tắt là CCTV (Trung văn giản thể: Zhōngguó Zhōngyāng Diànshìtái; phiên âm: Trung Quốc Trung ương điện thị đài; tiếng Anh: China Central Television) là đài truyền hình phát sóng chủ yếu tại Trung Quốc lục địa, có trụ sở tại Bắc Kinh, Trung Quốc. Ban đầu tương đương một bộ phận nhỏ trực thuộc giữa Chính phủ Trung Quốc và Cục quản lý Radio, phim, và Truyền hình, có nội dung đăng tải phụ thuộc và phục vụ cho chính quyền Trung Quốc. 2: CCTV là cụm từ viết tắt của Closed Circuit Televison, Là một hệ thống video riêng biệt, cá nhân hay tư nhân tùy theo ý bạn gọi và nó phải khép kín. Đó là 2 yếu tố quan trọng đây! Hệ thống CCTV là một hệ thống truyền tải video nhưng giới hạn người xem, trong một nhóm cụ thể nào đó.) Ngôn Dĩ Luật lắc đầu.

“Kỳ thật em đã sớm muốn làm như vậy với anh.” Lập Hạ đắc ý nói: “Em chán ghét cô gái kia hôn anh, em chán ghét anh sẽ không cự tuyệt người khác, em cũng sợ nếu có một ngày, có cô gái khác cũng tới làm như vậy với anh, Bá Vương ngành thượng cung anh thì phải làm sao bây giờ. Vì vậy em sẽ tiên hạ thủ vi cường rồi, tối thiểu cũng phải chú ý thứ tự đèn trước và sau.” Ngôn Dĩ Luật đỏ khốc đỏ cười.

“Sẽ không đâu.” Ngôn Dĩ Luật nói: “Anh chắc chắn sẽ cự tuyệt.” Lúc nói chuyện anh cố dùng sức, vẫn giống như cũ, hơi hơi nghiêng đầu. Lập Hạ lại cảm thấy anh như vậy, rất đáng yêu.

“Anh chỉ có em.” Ngôn Dĩ Luật lại dùng sức để nói chuyện.”Mãi mãi chỉ có mình em.“

8. Chương 8: Đáp Án

Trải qua xong một đợt giày vò đã là bảy giờ tối, Lập Hạ giống y như một con mèo con thoả mãn cười toe toét, tay chân mặc dù đã mềm nhũn nhưng vẫn còn giãy dụa muốn kẹp lấy Ngôn Dĩ Luật không cho đi, cũng không biết là bụng đang kêu không ngừng rồi, Ngôn Dĩ Luật mặt không có chút biểu tình, nhưng trong lòng lại dễ khóc dễ cười.

Vốn định nửa kéo nửa đỡ Lập Hạ mang vào phòng tắm, kết quả cô gái này làm nũng hô hào chân nhuyển, Ngôn Dĩ Luật trực tiếp ôm ngang người cô đặt vào trong bồn tắm, còn phải giúp cô gái y như con mèo con lười biếng này rửa mặt.

Nhưng Ngôn Dĩ Luật vẫn thấy rất vui vẻ.

Lập Hạ của anh.

Lập Hạ chân thật, không phải ở trong mộng nửa che nửa đậy, cảm nhận không được độ ấm, nghe không được lời nói, chỉ có thể suy đoán, giờ tay muốn đụng đến cái đầu kia nhưng đó chỉ là hư ảnh không đụng tới được.

Bây giờ Lập Hạ ở trước mặt của anh chân thật biết bao, đôi tay ấm áp, dòng nước ấp áp, còn có lời nói không có đạo lý như vậy.

“Mau giúp em kỳ lưng, không được để nước làm ướt đầu em.”

Cô vẫn giống như khi còn bé chính là một tiểu bá vương.

Ngôn Dĩ Luật có bao nhiêu nhớ nhung cô gái như vậy.

Ba năm trước đây Lập Hạ rời khỏi thành phố này, không có lý do gì, không để lại tin tức.

Tuy Lập Hạ không nói gì, nhưng anh lại biết, đó là bởi vì anh đã nói “mẹ của em không cho phép chúng ta ở bên nhau”, đó chính là câu nói cuối cùng trước khi bọn họ gặp lại nhau.

Khi đó Lập Hạ có phải là rất tức giận hay không, anh không biết, đây là lần đầu tiên khi anh còn chưa mở miệng, Lập Hạ liền xoay người ra đi.

Anh không nghĩ tới khi quay người lại đã là ba năm.

Cũng không nghĩ tới có một ngày lúc anh tỉnh ngủ, Lập Hạ đã rời khỏi cái thành phố này.

Lúc ăn cơm mẹ Ngôn nói đến Lập Hạ, Ngôn Dĩ Luật mới biết được, từ giờ trở đi sẽ không có người dùng cục bùn đập phá cửa sổ phòng anh nữa, sẽ không có người ném máy bay giấy về phía bệ cửa sổ phòng anh nữa, cánh cửa sổ đối diện kia sẽ không bao giờ được mở ra nữa.

Ngôn Dĩ Luật rất muốn rất muốn Lập Hạ.

Thời điểm nằm ở trên giường, anh giống như vẫn nghe được giọng nói của Lập Hạ, sau đó ngồi trước bệ cửa sổ, lại đợi không được vội vàng kéo bức rèm che cửa sổ kia ra để nhìn thấy người.

Quá lâu, Ngôn Dĩ Luật mông lung không phân rõ được đây là sự thật hay là nằm mơ.

Về sau có người đến mời anh ra nước ngoài phát triển.

Ngôn Dĩ Luật cự tuyệt, anh rất cố chấp, anh không muốn rời khỏi thành phố này, nếu như Lập Hạ trở về, tìm không thấy anh, vậy phải làm thế nào đây.

“Anh lại ngăn người rồi.” Lập Hạ giơ tay quơ quơ trước mặt của Ngôn Dĩ Luật:

“Quá đáng, em dễ thương như vậy, một mỹ nữ toàn thân không mặc quần áo ở trước mặt anh, anh còn có thể xuất thần được, đang suy nghĩ cái gì.”

Ngôn Dĩ Luật giơ tay xoa mặt Lập Hạ.

“Nghĩ đến em.”

Có thể là giống như anh vậy, người này sẽ không bao giờ biết suy nghĩ, cứ thế nói hết lời tâm tình của mình ra, mới có thể để cho một người sa vào a.

Lúc đi xuống nhà hàng ăn ở tầng dưới đã là chín giờ, chân thật là nhuyển, nói thật đi giày cao gót có chút lung lay, Lập Hạ dứt khoát dựa cả cơ thể vào người của Ngôn Dĩ Luật, kéo cánh tay của anh dựa người vào bức tường sắt của thang máy.

“Anh đi mua giày mới.” Ngôn Dĩ Luật nói.

Anh nhìn thấy bước chân của Lập Hạ có chút lung lay, trong đầu tính toán góc độ cô có khả năng sẽ ngã sấp xuống sau đó mới nói ra được kết luận.

Lập Hạ khoát khoát tay: “Không được, người ta thật đối ah.”

Nói xong bụng Lập Hạ rất nể tình kêu lên hai tiếng.

Cuối cùng Ngôn Dĩ Luật vẫn đi cùng Lập Hạ đến nhà hàng, cơ thể của Lập Hạ cứng nhắc hơi có chút lúng túng, nhưng dù sao hạng người nào nhân viên phục vụ cũng đã gặp, tới đây nếu không phải phú thì chắc chắn là quý, cách ăn mặc cùng tướng mạo của Ngôn Dĩ Luật, nhân viên phục vụ mặc dù có một chút suy đoán không tốt, nhưng cũng không dám nói nhiều, rất sáng khoái an bài chỗ ngồi cho hai người.

Trong lòng lại cảm thấy Lập Hạ chính là tình nhân mà Ngôn Dĩ Luật bao dưỡng, ánh mắt nhìn sang cũng thêm vài phần khinh thường.

Lập Hạ dù biết quan sát nét mặt nhưng cũng phải một chút thời gian mới đoán được chuyện gì, nhưng tức giận trước sự xem thường của nhân nhân viên phục vụ này không đáng cũng không có gì để nói.

Sau khi ngồi xuống Lập Hạ không cần mở menu trực tiếp nói tên đồ ăn cho nhân viên phục vụ, còn gọi giúp cho Ngôn Dĩ Luật vài món.

Ngôn Dĩ Luật ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lập Hạ.

“Em đến đây ăn cơm rất nhiều lần, nhưng là....” Lập Hạ cười cười thần bí:

“Thuê phòng với anh lại là lần đầu tiên nha”.

Ngôn Dĩ Luật sững sờ, sau đó lại cúi đầu.

Lập Hạ nghĩ thầm, đã xong, đùa giỡn Ngôn Dĩ Luật thật sự là rất đáng yêu, căn bản muốn dừng lại mà không được.

Thời điểm cô muốn mở miệng tiếp tục đùa giỡn lão công của mình, liền có người kéo cái ghế ra rồi ngồi xuống.

“Trần tiểu thư, trùng hợp như vậy.”

Cái người đàn ông kia trực tiếp bỏ qua Ngôn Dĩ Luật chào hỏi với Trần Lập Hạ.

Trần Lập Hạ liếc mắt nhìn người đàn ông này một cái, là Cố Ngữ Tinh đã từng giới thiệu qua gọi là IT Tân Quý. Cố Ngữ Tinh giới thiệu những người kia đều là những người lãnh đạo làm mấy công việc vất vả trong các công ty nổi tiếng, sách giải trí có thể sánh bằng sách tài chính và sách kinh tế và còn nhiều ngành sản xuất mới khác, điều kiện tốt, nhưng cũng rất nhiều hiếm thấy, lần trước cái người nhanh chóng vẽ ra ABC kia có thể coi là không giống người bình thường rồi.

Cái người này rõ ràng là cũng không giống bình thường.

Trần Lập Hạ thay đổi thái độ lười biếng đối với Ngôn Dĩ Luật, đoan chính thay đổi tư thế ngồi trong một cái chớp mắt.

“Lý tiên sinh anh khỏe.”

Cái người đàn ông họ Lý kia liếc mắt nhìn Ngôn Dĩ Luật:

“Kim chủ mới?”

Trần Lập Hạ nhú nhú mày:

“Tôi còn có kim chủ cũ sao?”

Không nói đến vấn đề kim chủ hay không phải kim chủ của cô, người đàn ông mà cô cảm thấy hứng thú, từ đầu tới cuối chỉ có duy nhất một người là Ngôn Dĩ Luật.

Người Lý tiên sinh cứng lại.

“Anh ấy là chồng của tôi.”

Lập Hạ cười tủm tỉm nói:

“Hôm nay chúng tôi kết hôn.”

Nói đến đây Lập Hạ mới phát hiện ra một chuyện rất quan trọng:

“Đã xong, anh Luật, quên mua nhẫn rồi.”

Ngôn Dĩ Luật nhìn thoáng qua ngón tay của Lập Hạ:

“Mua.”

“Vậy thì mua.”

Lập Hạ cười ngọt ngào với Ngôn Dĩ Luật.

Lý tiên sinh hoàn toàn không được để ý.

“Cô kết hôn?”

Lập Hạ cười nói:

“Đúng vậy a, anh muốn cho tôi bao lì xì à.”

“Nhưng mà không phải cô liên tục đi xem mắt à?”

Lý tiên sinh không cam lòng.

“Tôi chỉ muốn chứng minh cho mẹ tôi biết, lý do ở tôi, nhiều người hơn nữa, cũng không có một người nào bì kịp được với anh ấy dù chỉ nửa phần.”

Lập Hạ chống cằm nói:

“Trước kia mẹ của tôi nói với tôi, bởi vì tôi quen biết với người khác giới quá ít, cho nên mới thích anh ấy, tôi xem mắt thật nhiều người, sau đó nói cho mẹ tôi biết, tôi vẫn chỉ thích anh ấy.”

Ánh mắt Lập Hạ rất kiên định, giọng nói hơi trêu đùa, nhưng lại có thể khiến cho người khác không có nửa phần hoài nghi.

“Hiện tại còn lưu hành kết hôn để tìm kim chủ sao?”

Lý tiên sinh bởi vì Lập Hạ giống như đã xem thường mình, giọng nói của hắn khi nói chuyện thể hiện sự mất hứng rất rõ ràng.

Vốn hắn cũng rất thích Lập Hạ, là một nữ cường nhân xử sự đúng mực có phong độ, nhưng đến lúc xem mắt không nói được mấy câu Trần Lập Hạ biểu hiện không thích hợp, chính hắn cũng bởi vì Cố Ngữ Tinh trước mặt mới không trở mặt, hắn là người có điều kiện như vậy, chỉ có hắn mới có thể nói không thích hợp.

Hôm nay tới cái nhà hàng này ăn cơm, rõ ràng lại gặp được người phụ nữ này, còn thân thiết ngồi cùng với người đàn ông khác.

Nhìn tư thế có thể nhìn ra, hai người kia vừa mới mưa một phen ở trong phòng nghỉ tầng trên của khách sạn, nghĩ như vậy hẳn liền không kiên nhẫn, rõ ràng ở trước mặt hẳn ra vẻ thanh cao, sau lại chướng mắt hẳn, sau đó là leo lên người đàn ông khác.

“Anh phải cẩn thận, người phụ nữ này, bị rất nhiều người chơi đùa đấy, người thành thật như anh mới bị mắc lừa.”

Lý tiên sinh cười lạnh nói với Ngôn Dĩ Luật.

Ngôn Dĩ Luật căn bản không hiểu, tại sao hẳn đột nhiên lại như vậy, dùng lối suy nghĩ không hề Logic làm thấp đi Trần Lập Hạ của anh.

Cau mày, đầu óc lại không thể nghĩ được gì, chỉ có thể nói ra sự thật trong đầu mà anh đang nghĩ:

“Lập Hạ không phải.”

Đối với sự thật, Ngôn Dĩ Luật không cần phải rất cố gắng để nói, lời này nói cũng rất nhanh, Lập Hạ lần đầu tiên thấy anh nói chuyện lưu loát như vậy.

Hôm nay ngược lại anh đã nói rất nhiều câu lưu loát, trong lòng Lập Hạ liền ngọt như mật, căn bản là không thêm để Lý tiên sinh vào mắt.

Lý tiên sinh còn muốn mở miệng phun ra mấy lời ác ngôn gì đấy, hẳn không tin, còn có người đàn ông không ngại bạn gái của mình có lời đồn đãi không dễ nghe như vậy.

Dù sao căn bản là hẳn không biết, Ngôn Dĩ Luật không thể lý giải chút ít lời nói không hề có Logic kia..., cũng không có biện pháp tiêu hóa chúng.

Lúc này một người phụ nữ có mái tóc uốn thành từng lọn sóng lớn màu nâu nhạt đi tới, một tay chống lên trên mặt bàn, nhìn về phía Lý tiên sinh cười đến âm lãnh.

“Không nghĩ tới xem mắt không thành, còn có thể đến trêu chọc người ta như vậy, tôi xem như là được chứng kiến rồi, nếu không phải trong nhà người ta có điều kiện, thật sự là tôi sẽ không giới thiệu mặt hàng như vậy cho người ta, cũng khó trách người ta chướng mắt, mắt chó coi thường người khác*.”

(Mắt chó coi thường người khác*: Nguyên văn là “cẩu nhãn khán nhân đề”: Theo truyền thuyết Trung Quốc cổ đại, khi chó nhìn người, thấy người rất nhỏ, rất thấp. Thế nên chó không sợ người, không coi người ra gì, thấy người là cắn. Sau này người ta gọi những kẻ không coi ai ra gì là “cẩu nhãn khán nhân đề”)

Cố Ngữ Tinh.

Bạn tốt của Trần Lập Hạ, thiên kim đại tiểu thư danh giá, người phụ nữ giới thiệu cho Trần Lập Hạ cả một cái vườn bách thú.

“Cút ra ngoài.” Cố Ngữ Tinh không đợi nam sĩ họ Lý phản bác trực tiếp chỉ ra ngoài cửa.

Lý tiên sinh còn muốn mắng thêm gì đó, lại biết người họ Cố hẳn đắc tội không nổi, cũng chỉ có thể quay người đi mất, lúc đi qua còn quay đầu lại trừng mắt với Trần Lập Hạ vài lần.

Cố Ngữ Tinh ngồi vào chỗ Lý tiên sinh vừa ngồi, đặt chiếc túi xách của mình lên trên bàn.

Nhìn thoáng qua Ngôn Dĩ Luật.

Sau đó bắt đầu chất vấn Trần Lập Hạ:

“Cậu kết hôn?”

Trần Lập Hạ dở khóc dở cười nói:

“Vốn dĩ nghe thấy câu này, tớ muốn giơ đôi tay thanh tú của mình lên ngắm chiếc nhẫn một chút, mới nhớ tới là chưa có mua.”

“... Cậu thật sự kết hôn?”

Cố Ngữ Tinh đối với câu trả lời không đúng trọng điểm của Trần Lập Hạ rất không hài lòng, lại tiếp tục truy vấn.

“Kết hôn, lấy giấy chứng nhận rồi.”

Trần Lập Hạ cười nói, cười ngọt ngào như mật.

“Hắn chính là Ngôn Dĩ Luật?”

“Đúng vậy a.”

Lập Hạ duỗi tay nắm chặt lấy tay của Ngôn Dĩ Luật.

“... Thật sự nhịn được tức giận, vừa rồi mới nói chuyện cùng cái tên ngu ngốc kia như vậy.”

Cố Ngữ Tinh nhỏ giọng nói, cảm thấy người đàn ông này quá mức trầm mặc, lúc này cũng không thấy tức giận thay cho Lập Hạ.

Lập Hạ nói:

“Không phải nhịn được tức giận, anh ấy nghe không hiểu người nọ nói chuyện không có Logic, trực tiếp nói thẳng.”

“Hắn nghe không hiểu?”

“Ừ.”

Lập Hạ khôi phục động tác chống cằm:

“Thế giới của anh ấy rất tốt đẹp.”

Ngôn Dĩ Luật gật đầu nhìn về phía Cố Ngữ Tinh, sau đó nhìn về phía Lập Hạ.

Những lời này của Lập Hạ anh nghe hiểu, thế giới của anh tốt đẹp, là vì có cô.

“Cậu không phải nói hắn là trạch nam chết bầm ấy ư, người này so với lời cậu nói không giống nhau ah, cái mặt này mang ra ngoài có thể làm người mẫu nha.”

Cố Ngữ Tinh thoáng đánh giá Ngôn Dĩ Luật một chút, nhỏ giọng nói ở bên tai của Lập Hạ.

“Có thể tớ chưa nói anh ấy xấu ah, nhưng hôm nay mới lộ ra mặt ra, bình thường khi nói chuyện với anh ấy người khác đều cảm thấy âm dương quái khí đấy.”

Lập Hạ buồn cười nhớ tới trước kia, thời điểm học đại học Ngôn Dĩ Luật vài lần bị cưỡng chế đi cắt tóc, tự nhiên cô biết rõ phía dưới mái tóc che ngang trán kia là khuôn mặt đẹp mắt như thế nào, tư tâm không muốn có người khác đến tiếp cận anh, cho nên Lập Hạ chạy tới làm bác sĩ tâm lý ước định cùng chứng minh cho Ngôn Dĩ Luật, để giữ được mái tóc cắt ngang trán của Ngôn Dĩ Luật quả thật không dễ dàng.

“Kết quả cậu vẫn ở bên hắn, hai người ở bên nhau.”

Cố Ngữ Tinh trừng mắt liếc nhìn Trần Lập Hạ:

“Tớ cũng đoán được, cậu tìm tớ muốn tớ giới thiệu những người này cho mình, một người cậu cũng thấy chướng mắt, cậu đã sớm có đáp án rồi.”

Trần Lập Hạ nhướn mày nói:

“Đúng vậy a, anh ấy chính là đáp án của tớ.”

Khi Lập Hạ về đến nhà liền phát hiện người hai nhà đều ngồi trước bàn cơm ở nhà mình, ngay cả cái người “hình tượng nam lãnh khốc Ngôn Dĩ Khoan” kia cũng đã đến.

Đã hơn mười một giờ, mọi người còn đông đủ như vậy, dọa Lập Hạ vội vàng gọi điện thoại cho Ngôn Dĩ Luật kêu anh đi qua, hai người đứng ở cửa ra vào, bị cái trận thế này hù dọa.

“Hai con chạy đi đăng kí rồi hả?” Giọng nói mẹ Trần rất kỳ quái.

“Đúng vậy a, không phải mọi người đều phê chuẩn rồi nha, muốn tới chúc tân hôn của con hạnh phúc sao.”

Lập Hạ không chút hoang mang nói:

“Tại sao dì cũng tới.”

Mẹ Ngôn muốn nói lại thôi.

Không khí rất kỳ quái, ngược lại Ngôn Dĩ Khoan là người nói chuyện trước.

“Hai người thật sự kết hôn?”

Trần Lập Hạ gật đầu, Ngôn Dĩ Luật cũng gật đầu.

Nhìn thấy Ngôn Dĩ Luật gật đầu, Ngôn Dĩ Khoan liền trầm mặc một lúc.

“Anh, chúc anh tân hôn hạnh phúc.”

Ngôn Dĩ Khoan đã nói như vậy, Ngôn Dĩ Luật ngơ ngác nói hai chữ cảm ơn, bốn lão nhân gia kia đã không còn gì để nói nữa rồi.

Cũng không biết Ngôn Dĩ Khoan vừa mới cùng bọn họ làm cái công tác tư tưởng gì, hiện tại nhìn thấy hai người kia lại có thể chấp nhận thản nhiên được như vậy.

“Vụng trộm bỏ đi đăng kí, chuyện hôn lễ con nói phải làm sao bây giờ.”

Mẹ Trần vẫn còn có chút tức giận, nhưng hôm nay xem xét lại, đại Ngôn lớn lên quả thật cũng rất đẹp mắt, thật giống như minh tinh, làm mẹ Trần không ít thì nhiều có chút ham trai đẹp, dù sao cũng liên quan đến tương mạo của cháu trai mình, nếu chỉ xem xét khí chất cùng tương mạo, đại Ngôn cũng không có trở ngại, con gái bướng bỉnh như vậy bà cũng không có biện pháp.

Lại có nói lời của tiểu Ngôn — “Anh trai đã rất không dễ dàng, hi vọng tất cả mọi người có thể tôn trọng quyết định của anh ấy.”

Tôn trọng quyết định của Ngôn Dĩ Luật.

Theo ý tứ của mẹ Trần mà nói kỳ thật bà cũng đã đồng ý.

Cũng thế, Trần Lập Hạ đi tới một bước này, sẽ không lui lại về phía sau, cho dù đối mặt với mấy thứ gì đó.

Cho nên mẹ Trần phản đối hai người, cô cũng không thuận theo, ba năm trước đây mình chia rẽ bọn họ một lần, ba năm sau bọn họ vẫn muốn bên nhau, nhất định bọn họ sẽ ở bên nhau, làm sao bà có thể tiếp tục làm tiểu nhân oan uổng.

Hơn nữa...

Bà cũng chứng kiến quyết tâm của con gái.

Mẹ Ngôn cũng đắn đo rất nhiều, đối với đứa con dâu Lập Hạ này, thật sự bà rất thích, thích đến nỗi cảm thấy bất công, đứa con của mình có thể liên lụy người ta hay không.

Mà bọn họ đều kiên quyết lựa chọn kết hôn như vậy, đi tới ngày hôm nay, có lẽ nhất định sẽ hạnh phúc.

Ngôn Dĩ Khoan, Trần Lập Hạ cùng Ngôn Dĩ Luật, ba người ngồi ở sân nhỏ bên ngoài cư xá vui vẻ nói chuyện.

“Tôi nghĩ cô đối với anh trai tôi chỉ là chơi đùa mà thôi.”

Ngôn Dĩ Khoan mở một lon bia ngồi bên cạnh Ngôn Dĩ Luật, nói chuyện với Trần Lập Hạ.

“Bởi vì ba năm trước đây tôi chạy trốn à.”

“Ừ.”

Trần Lập Hạ cũng mở một lon bia.

BA~ một tiếng, bọt bia trào ra.

“Ngày đó anh ấy nói với tôi, mẹ tôi không cho phép chúng tôi ở bên nhau, tôi rất muốn đánh anh ấy một quyền.”

Thời điểm nói đến đây Lập Hạ tựa vào người Ngôn Dĩ Luật.”

Tôi nằm ở trên giường đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, nếu như tôi muốn tranh thủ cho tương lai, có tiền vốn mới có thể nói đến chuyện kết hôn, vì thế tôi muốn mình bắt đầu độc lập..., cho nên tôi rời đi.”

“Cậu cũng biết, cho tới bây giờ tôi là người nói cái gì liền làm cái đó.”

“Cô có biết cô để anh ấy lại một mình, anh ấy có bao nhiêu khó chịu không.”

Ngôn Dĩ Khoan nhú mào.

“Không khó chịu.”

Người nói tiếp là Ngôn Dĩ Luật:

“Muốn Lập Hạ.”

Ngôn Dĩ Khoan ngược lại không có biện pháp nói tiếp.

“Cậu không nợ anh ấy mấy thứ đó, cậu không cần nghĩ nhiều như vậy.”

Trần Lập Hạ nói:

“Tôi cùng với anh ấy sẽ sống rất tốt.”

Ngôn Dĩ Luật giơ tay ôm chặt Lập Hạ.

Hết chương 8

~HOÀN CHÍNH VĂN~

9. Chương 9: Phiên Ngoại Ngôn Dĩ Khoan Đối Với Người Khác

Từ rất nhỏ Ngôn Dĩ Khoan đã biết mình có một người anh đầu óc có vấn đề, nhưng sự thật là anh trai rất thông minh, tuyệt đối không ngốc.

Nhưng lúc anh trai nói chuyện lại không được bình thường, lúc còn rất nhỏ mẹ mang anh trai đến gặp bác sĩ, đã gặp rất nhiều bác sĩ, nhưng tất cả đều nói giống nhau.

Trước kia trong khu cư xá, anh trai bị Vương Tiểu Bàn cầm tay rồi đẩy ngã, tuy thân thể anh trai không có chuyện gì, nhưng mẹ vẫn quyết định dọn nhà.

Chuyển đến một khu cư xá mới, nhưng lúc anh trai muốn ra ngoài đều sẽ bị những người kia khi dễ.

Ngôn Dĩ Khoan lại không giống như vậy, có thể do nguyên nhân bình thường hắn không thích nói chuyện, nhìn người khác bằng ánh mắt hung dữ, cho nên nhóc béo trong cư xá cũng không dám gây sự với hắn nửa phần.

Nhưng bắt đầu từ sau khi đến trường, Ngôn Dĩ Khoan không thể luôn luôn đi theo anh trai được nữa, hắn biết rõ anh trai sẽ bị đám trẻ ngu xuẩn trong khu cư xá khi dễ, cho nên tan học hắn liền chạy nhanh về nhà, đi tìm anh trai.

Có một ngày hắn phát hiện bên người anh trai có nhiều hơn một cô bé, những người kia cũng không dám khi dễ anh trai nữa.

Cô bé kia tên là Lập Hạ, cái tên quả thật là rất quê mùa, cái tên ấy hình như là được lấy từ tên của một tờ lịch nói về thời tiết. (chính là lập hạ ấy, hay là lập đông,^^)

Ngôn Dĩ Khoan biết mẹ của mình thường xuyên đi dạo phố với mẹ của Trần Lập Hạ, hấn và mẹ cũng thường xuyên đi qua nhà họ Trần ăn cơm, lần đầu tiên, hấn nhìn thấy có người cho anh trai một đĩa rau.

Ngay cả mẹ cũng bị hù dọa một phen.

Ngôn Dĩ Khoan nhìn thấy Trần Lập Hạ luôn luôn dính cùng một chỗ với anh trai, rõ ràng là cùng năm cấp, hết lần này tới lần khác, ngày nào cũng chạy tới lớp của Ngôn Dĩ Luật tìm Ngôn Dĩ Luật, một cô gái lại hoàn toàn không biết e lệ là gì.

Về sau tất cả mọi người đều biết Ngôn Dĩ Luật có một người bạn gái, chính là Trần Lập Hạ đang học năm nhất.

Bạn bè của Ngôn Dĩ Khoan đều tới hỏi qua hấn về Trần Lập Hạ.

Lời nói cũng rất đơn giản là, người anh kia của cậu lúc nói chuyện không được bình thường, thế nhưng lại có một bạn gái xinh đẹp như vậy, có phải là muốn bắt anh trai cậu làm cái ván cầu để làm quen với cậu hay không.

Quả thật cũng có rất nhiều nữ sinh mượn Ngôn Dĩ Luật để làm quen với Ngôn Dĩ Khoan, nhưng Trần Lập Hạ tuyệt đối không phải.

Hấn biết điều kiện của mình quả thật là có thể, thành tích tốt, tướng mạo tốt, vô luận là người lớn trong nhà hay là lão sư đối với hấn đều đánh giá rất cao.

Nhưng trong mắt Trần Lập Hạ hấn giống như cái gì cũng không phải.

Có lần trường học có hoạt động văn nghệ, hai người va chạm với nhau, Ngôn Dĩ Khoan nhện không được hỏi cô, Trần Lập Hạ có phải cô rất chán ghét tôi hay không.

Không nghĩ tới Trần Lập Hạ rất thẳng thắn thành khẩn trả lời một chữ, phải.

Ngôn Dĩ Khoan hỏi vì cái gì.

Trần Lập Hạ nói, cậu có nhiều người cưng chiều mình như vậy, vì cái gì không thể chia một ít cho anh trai của mình.

Ngôn Dĩ Khoan vẫn biết.

Chính mình gần như là hào quang vạn tượng ở một thân, trong nhà có tụ hội, tham gia tiệc tùng, người lớn trong nhà cũng chỉ dẫn hấn đi, người khác hỏi cũng chỉ hỏi hấn.

Mà anh trai vĩnh viễn chỉ có thể ở nhà, chờ đợi ở bên trong cái phòng nhỏ đó.

Đúng vậy, người trong nhà bắt công.

Cho nên lúc dọn nhà, căn phòng lớn nhất bên trái để cho hấn ở, hấn biết rõ, nhưng hấn không hỏi, cũng chưa từng tranh thủ giúp Ngôn Dĩ Luật một thứ gì.

Khi còn bé Ngôn Dĩ Luật đã từng giúp Ngôn Dĩ Khoan chạy trốn, phiêu đảng biến mất ở bên trong tuế nguyệt Trường Hà.

Trần Lập Hạ dùng sức bắt được hấn, sau đó chất vấn hấn như vậy.

Chỉ một câu của Lập Hạ lại khiến cho Ngôn Dĩ Khoan nửa đêm phải bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, từng mảnh vỡ vụn vụn được nhớ lại, Ngôn Dĩ Khoan chạy tới hỏi mẹ.

Hấn mới biết được, hóa ra não của Ngôn Dĩ Luật không phải trời sinh đã phát triển bất thường, mà là khi còn bé, đã xảy ra tai nạn xe cộ.

Là do hấn lôi kéo anh trai chạy loạn, anh trai mới có thể bị đụng vào.

Ngôn Dĩ Khoan vẫn biết, chỉ là hấn vẫn luôn luôn trốn tránh, hấn vẫn luôn cảm thấy, mình thiếu nợ anh trai nhiều lắm.

Nhiều đến đâu, đời này chính hắn cũng không rõ.

Ngôn Dĩ Khoan bắt đầu để ý anh trai, giúp anh trai gửi file qua sở nghiên cứu, còn có cả thông tin cá nhân của anh trai cũng gửi ra sở nghiên cứu bên nước ngoài.

Hồi âm gửi lại cũng rất nhanh, nhưng Ngôn Dĩ Luật cự tuyệt, anh không muốn rời khỏi nhà mình.

Người trong nhà đều nghĩ có thể là do anh sợ chính mình không thích ứng được với hoàn cảnh mới.

Nhưng Ngôn Dĩ Khoan lại biết, anh trai muốn đợi người phụ nữ không nói một tiếng nào liền rời khỏi nơi này kia.

Ngôn Dĩ Khoan cũng chán ghét Trần Lập Hạ.

Cô đã trêu chọc anh trai, có lẽ nào lại nửa đường chạy trốn như vậy.

Nhưng có một ngày, Ngôn Dĩ Khoan thấy Trần Lập Hạ trở về.

Chân đi đôi giày cao gót, hắn thật hoài nghi cô không thể đứng vững trên đôi giày ấy, gương mặt trang điểm, đi tới gian phòng bên cạnh.

Trần Lập Hạ trở về rồi.

Ngôn Dĩ Khoan rất thích ngồi một mình uống rượu trong sân, vừa vặn thấy có người dùng đồ đạc nện vào cửa sổ nhà mình, hắn muốn đi lên ngăn cản, mới nhớ tới đó là gian phòng của Ngôn Dĩ Luật.

Sau đó, Trần Lập Hạ xuất hiện ở một cái cửa sổ khác, nửa người nằm sấp nhòai ra ngoài cửa sổ.

Mà chính cửa sổ nhà mình lại xuất hiện anh trai của hắn, Ngôn Dĩ Luật.

Ngôn Dĩ Khoan là người rất lý tính, rất ít khi tới cái gọi là nhất định gì đó.

Hắn cầm lon bia lên, thời điểm nhìn thấy hai người kia ghé vào cửa sổ nói chuyện.

Hắn đột nhiên biết.

Người phụ nữ này, “nhất định” sẽ thuộc về anh trai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-yeu-anh>